9/6/02

సృష్టి – సృష్టికర్త (I)

శ్రీమాత ప్రవచనములు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూన్ 2002

సృష్టి – సృష్టికర్త (I)

శ్రీమాత ప్రవచనములు

స్పృష్టి – స్పృష్టికర్త

స్వయంస్పృష్టి అంటే ఏమిటి? ఆయన తనను తానే స్పృష్టించుకుంటాడనమాట.

ఇక్కడ స్పృష్టి అనగా ఆవిర్భవించుట, కనబడునట్లు చేయుట – ఆయన తనను తానే ఆవిర్భవింపచేసుకుంటాడు. అమూర్తము నుండి మూర్తము జేసుకుంటాడు.

అయితే మామూలుగా 'స్పృష్టించుట' అనగా ఒక పదార్థంతో వేరే వస్తువును తయారుచేయుట – మట్టితో కుండను తయారుచేయటం లాంటిది. కాని స్పృష్టి విషయంలో అది నిజం కాదు. అందుకనే శ్రీఅరవిందులు 'స్వయంస్పృష్టి' తనకు తానే ఒక ఆకారాన్ని ఇచ్చుకొనుట – అన్నారు. అది ఒక వస్తువు యొక్క స్థాయిలో మార్పు మాత్రమే. అనభివ్యక్తంగా ఉన్నది వ్యక్తమౌతుంది. అది దృష్టికోణాన్నిబట్టి ఉంటుంది. ఒకే వస్తువు ఇటు నుంచి చూస్తే కనపడదు. అటునుంచి చూస్తే కనపడుతుంది – అంతే. మళ్లీ ఇటు తిప్పుతే కనపడదు. మరోసారి తిప్పితే కనపడుతుంది. **That's all. As simple as that!**

అంతరంగికమైన వస్తువు బహిర్గతము కాగా ఈ ప్రపంచం ఏర్పడింది. నిద్రపోతున్న మనిషి మేల్కొంటాడు. నిశ్చలంగా ఉన్న మనిషి కదలటం మొదలుపెడతాడు. నిశ్శబ్దంగా ఉన్న మనిషి మాట్లాడుతాడు.

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

Creation leaped straight from the hands of God;
Marvel and rapture wandered in the ways.
Only to be was a supreme delight,
Life was a happy laughter of the soul
And Joy was king with Love for minister.

Sri Aurobindo (*Savitri*, p.124)

ఈ సృష్టి ఎందుకు జరిగింది, ఎలా జరిగింది?

సృష్టిరహస్యాలు తర్కముకంటె తపస్సుకే బాగా లొంగుతాయి. దేవుడు మొదట చైతన్యము, వెలుగు, జీవితము, ఆనందము అనే నలుగురు దేవతలను పంపించాడు. కాని ఎక్కడో ఒక పొరపాటు జరిగింది. సామంతరాజులు స్వతంత్రులైనట్లు ఈ నలుగురు దేవతలు తమ ధర్మాలను విస్మరించి క్షుద్రరూపాలను దాల్చినయి. మూలవిరాట్టులు దిగారుగాని ప్రాణప్రతిష్ఠ జరగలేదు. అప్పుడు దేవుడు మరొకసారి దిగివచ్చాడు. తనను తాను నిక్షేపించుకున్నాడు. అచేతన చేతనగా మారింది. సృష్టి వేగం పుంజుకుంది. పరిణామ ప్రక్రియ మొదలైంది.

— సంపాదకుడు

సృష్టిని గురించిన జ్ఞానము హేతువాదనకంటె అంతరంగిక విచారణకే బాగా తెలుస్తుంది. తాత్త్వికులు వ్రాసిన పుస్తకాలను చదివితే వారి సిద్ధాంతమేమిటో అర్థమౌతుంది. నిజానికి ఇది మానవ మేధ కతీతమైన విషయము. నీ తార్కికబుద్ధిని పక్కకు పెట్టి అంతరంగిక నేత్రంతోనే దీన్ని గ్రహించాలి. ఈ విషయము పెద్దవాళ్ల కంటె చిన్నపిల్లల అమాయకమనస్సుకే బాగా అర్థమౌతుంది. నువ్వు కూడ చిన్నపిల్లవాడల్లె అయిపోయి దీనిని అర్థం చేసుకునేందుకు ప్రయత్నించు.

బాహ్యసృష్టిని అర్థం చేసుకోవాలంటే నువ్వు నీ అంతరంగంలోకి ప్రవేశించి శోధించాలి. యోగీశ్వరులు ఈ విధంగా తరచి చూసి సృష్టిరహస్యాలను గురించి కథలుగా చెప్పేరు. అటువంటి కథే ఒకటి నేను మీకిప్పుడు చెప్పబోతున్నాను. Don't take it as a gospel! Take it as a story.

దేవునికి తనను తను చూసుకోబుద్ధి అయింది. అమూర్తమైన లక్షణాలకు మూర్తిమత్త్వమివ్వాలి. తనలోనుంచి ఒక శక్తిని — చిచ్ఛక్తిని — బహిర్గతము చేసాడు. సృష్టిని జరపమని ఆదేశ

మిచ్చాడు. స్వేచ్ఛానందములు ఈ సృష్టియొక్క లక్షణములు[1]. చేతనాజ్యోతులు, జీవితము, ఆనందప్రేమలు, సత్యము అనే నలుగురు దేవతలు ఆవిర్భావమైనారు. మరి స్వేచ్ఛ ఈ సృష్టియొక్క లక్షణంగదా – అందుకని ఆ దేవతలకు ఓ దుర్బుద్ధి పుట్టింది. స్వతంత్రించి అట్టడుగు ప్రదేశాలకు చేరి క్షుద్రరూపాలను దాల్చినాయి. చేతన అచేతనమై కూర్చుంది. వెలుతురు చీకటిగాను, ప్రేమ ద్వేషంగాను, సుఖము దుఃఖంగాను, ప్రాణం మృత్యువుగాను, సత్యము అసత్యంగాను మారిపోయినాయి. ఓ క్షుద్రమైన, అతిఘోరమైన సృష్టి మొదలైంది.

దాని ఫలితమే ఈ వింత సృష్టి. ఈ వెలవెలబోతున్న జడ పదార్థం తయారైకూర్చుంది. చిచ్ఛక్తి దిగ్భ్రాంతి చెంది "రక్షించు మహాప్రభో" అని దేవుణ్ణి వేడుకొంది. వెంటనే రక్షణ కార్యక్రమాలు మొదలైనాయి. అపస్మారకమైన జడపదార్థాన్ని మూర్ఛనుంచి లేపాలి. చిచ్ఛక్తి జడపదార్థంలోకి దిగివచ్చి తనను తాను నిక్షేపించుకొంది. అచేతనలోనుంచి చేతనలోకి, దుఃఖంలోనుంచి ప్రేమలోకి, అసత్యంలోంచి సత్యంలోకి తిరుగుప్రయాణం మొదలైంది.

ఈ విధంగా సర్వజ్ఞుడైన భగవంతుడు అంచెలంచెలుగా దిగివచ్చి పదార్థంలో అంతర్లయమైనాడు. ఈ అంతర్లయము (Involution) యొక్క ఫలితమే మన మిప్పుడు చూస్తున్న జడపదార్థము, దానిలోనుంచి వికసించబోయే అతిమానసము, జరగబోయే అతిమానససృష్టి. అయితే ఇదే సృష్టియొక్క చరమదశ అని చెప్పేందుకు వీలులేదు. దేవుని ప్రజ్ఞ అనంతము. తప్పకుండా దీని తరువాత ఇంకా అద్భుతమైన సృష్టి జరుగుతుంది.

స్వేచ్ఛానువాదం: డా॥ టి. ప్రసన్న కృష్ణ, డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

[1] " The sword has a joy in the battle-play, the arrow has a mirth in its hiss and its leaping, the earth has a rapture in its dizzy whirl through space, the sun has the royal ecstasy of its blazing splendours and its eternal motion. O thou self-conscious instrument, take thou too the delight of thy own appointed workings."

Sri Aurobindo, SABCL Vol. 16, p. 288

EVOLUTION

దివ్యప్రేమ దిగివచ్చుట

స్త్రీపురుషులమధ్య ఉండే ఆకర్షణ పేరు ప్రేమ. దైవము తన సృష్టిమీదకు ప్రసరించే భావము పేరు కూడ ప్రేమయే. ఒక్క పేరులో తప్ప ఈ రెండింటికీ మరేవిధమైన సామ్యము లేదు. మానవప్రేమ అందరికి సుపరిచతము. తెలియనిదల్లా దైవ ప్రేమయే. అది చాల మహత్తరమైనది. యథారూపంలో మాన వులు దానిని భరించలేరు. సాధనచేసి, దోషములను పరిహరిం చుకొని, అల్పకత్వాన్ని దాటి కొంచెమైనా శుచిర్భూతుడైనప్పుడే పవిత్రమైన దివ్యప్రేమను రేఖామాత్రంగానైనా గ్రహించగలరు.

— సంపాదకుడు

పదార్థపు పుట్టు పూర్వోత్తరాలు

ఈ సృష్టి ఎలా జరిగింది? భగవంతుడ నగా శుద్ధచైతన్యము – కంటికి కన పడునది కాదు. తనను తాను చూచు కొనుటకై తననుండి తాను వేరై ఒక ప్రతిరూపాన్ని ధరించాడు. మెట్లు మెట్లుగా కుంచించుకున్నాడు. కాని ఈ కుంచింపు చాలా దూరం సాగిపోయి పూర్తిగా అచేతనమై కూర్చుంది. పరిణామం చెంది తిరిగి చైతన్యం పొందే అవకాశమే లేదు. ఈ పరిస్థితిని చూసి దైవము మరొకసారి తన శక్తిని పంపించి సృష్టిలో నిక్షే పించాడు. దాని పేరే దైవప్రేమ. దివ్యప్రేమంటే ఏమిటో తెలుసు కున్నప్పుడు నీవు అనిర్వచనీయమైన మధురానుభూతిని పొంద గలవు. అది మామూలు ప్రేమ కాదు. ఈ ప్రపంచంలోని దుఃఖాన్ని రూపుమాపే శక్తి దానికున్నది.

దివ్యప్రేమను మానవుడు భరించలేడు

ఈ చరాచర వస్తుజాలమంతటిని ఆవహించి ఉన్న మహాశక్తే దివ్య ప్రేమ. ప్రతివస్తువును పోషించి, ప్రేరేపించి దైవంవైపు పురోగమింపజేయునది ఆ దివ్యప్రేమయే. తమాషా ఏమిటంటే ఇంతటి మహత్తరమైన ఈ దివ్యప్రేమను గురించి మానవులకు తెలియదు! అది వారి ఊహాకందని విష

యము. అది మానవప్రేమ కాదు. కానే కాదు. మానవమాత్రులు దానిని గుర్తించనైనా గుర్తించలేరు. అది చాల పవిత్రమైనది, పరిశుద్ధమైన వస్తువు. ఆ పరమప్రేమను, దాని తీక్షణతను వారు భరించలేరు, దాని శక్తికి తట్టుకోలేరు. అది పలుచనై వికారముచెంది పరమాధమస్థాయికి దిగజారిపోయినప్పుడుగాని ఇంద్రియజ్ఞానమున కందదు. దాని అసలు స్వరూపాన్ని కోల్పోయి కల్మషమైనప్పుడుగాని మానవుడు దాని ముందర నిలబడలేదు. అపుడిక దానికి పెద్ద పీట వేస్తాడు. జోహార్లర్పిస్తాడు. కాని దాని అసలు స్వరూపాన్ని గుర్తించి, దాని వైభవాన్ని సాక్షాత్కరించుకోవాల్నంటే మానవచైతన్యము దివ్యచైతన్యంగా పరిణమించాలి.

*

ప్రశ్న: ప్రేమ సర్వవ్యాపకమైనదని, మొక్కల్లోను గండశిలల్లోను కూడ అది పెంపెసలారుతూ ఉంటుందని తమరు సెలవిచ్చారు. మరి రాళ్లల్లో ఉన్న ప్రేమ మనకు కనపడుతుందా?

అచేతన రాయికంటె ఘోరమైన స్థితి

బహుశః రాయిలోని ధాతువులన్నిటిని సమీకరించునది ప్రేమయేనేమో. ఈ సందర్భంలో నీకో విషయం చెప్పాలి. జడపదార్థంలోకి దివ్యప్రేమ దిగిరావడం వల్లనే దానికి ఒక ఆకారమేర్పడింది. అంతకు పూర్వము అది అచేతనంగా ఉండేది. దానికి ఆకారము లేదు. భౌతికపదార్థంలోకి దివ్యప్రేమ దిగివచ్చి దానిని చైతన్యవంతము చేసినప్పుడే అమూర్తంగా ఉన్నదానికి మూర్తిమత్వము వచ్చింది. నువ్వు అచేతనాభూమికలోకి ప్రవేశించగలిగినట్లయితే (ఇది కొంచెం కష్టమే) అదెంత ఘోరమైనదో నీకు తెలుస్తుంది. రాయిలోని చైతన్యం అంతకంటె వెయ్యిరెట్లు మెరుగు. రాయికంటె నీకు ఎక్కువ తెలివున్నదని విర్రవీగిపోతావేమో. అదే కొలతబద్దతోటి కొలిచినట్లయితే పూర్తి అచేతనకంటే గండశిల వెయ్యిరెట్లు చైతన్యవంతమైనది. కాబట్టి ఒక గులకరాయిని చూసి "ఓస్ ఇంతేనా" అని నువ్వు అనుకోనక్కర్లేదు.

ఈ దివ్యప్రేమ లేనిదే పదార్థానికి మూర్తిమత్వముండదు. పరమాణువులను పోగుచేసి రాయిగాని, ఇనుముగాని చేసేందుకు వీల్లేదు.

మొక్కలలో చైతన్యము

మనుషులు ఆలోచించినప్పుడు మాత్రమే వారికి చైతన్యమున్నదని గుర్తిస్తారు. ఆలోచనలు లేనప్పుడు చైతన్యం లేదన్న మాట. కాని ఇది నిజం కాదు. మొక్కలకు ఆలోచనలుండవు. అయినప్పటికి వాటికి చైతన్యమున్నది. వాటికిగల ఇంద్రియగ్రహణశక్తే దీనికి తార్కాణము. జంతువులకుకూడ ఆలోచనలు ప్రాథమికదశలో ఉంటాయి. మొక్కలకి జంతువులకి కూడ తెలివి (consciousness) ఉన్నది. మనసుతో ఆలోచించవలసిన పని లేదు.

ప్రశ్న: దివ్యప్రేమ రాకముందర భౌతికపదార్థమున్నదా?

అచేతననగా అభావము

భౌతికపదార్థము లేదనే చెప్పాలి. అది అచేతనము – ఒట్టి అభావము. అది నిజంగా అచేతనమే – ఏమాత్రము జ్ఞానంలేని అయోమయస్థితి. మాటలలో వర్ణింపనలవికాని స్థితి. దానిని గురించి తెలుసుకోవాల్నంటే దానిలోకి దిగి చూడాల్సిందే. అది చైతన్యపు ఛాయకూడ లేని మోడు.

ప్రశ్న: దివ్యప్రేమ దిగి రాకపూర్వము ఎవరైనా ఉండేవారా? వారికి తెలివి (జ్ఞానము) ఉండేదా?

భూలోకవాసులైతే లేరు. అచేతనాభూమికలోకి ప్రేమ దిగి వచ్చినప్పుడే భూమి పుట్టింది. జడపదార్థంనుండి దివ్యచైతన్యం వరకుగల భూమికలన్ని అచేతనము ఉద్భవించినతరువాత వచ్చినవే. నేను చెప్పేదంతా ఒక దేశపు చరిత్ర వంటిదనుకుంటున్నావేమో జాగ్రత్త! దేవుడు ప్రపంచాన్ని సృష్టించాలనుకున్నాడు. తనలోనుంచి ఒక అంశ బహిర్గతమై అచేతన (inconscient) పుట్టింది. అనగా ప్రపంచానికి ముందరే ఈ అచేతన పుట్టింది. కాని అప్పుడు ఈ సృష్టి ఎందుకు పనికిరాకుండా పోతోందని

తెలిసిపోయింది. వెంటనే దివ్యప్రేమ (divine love) అచేతనలోకి ప్రవేశించి దానిని రక్షించాల్సి వచ్చింది. అచేతనకి చైతన్యము వచ్చింది. ఇప్పుడు మనకు తెలిసింది ఏమిటి? పరాచైతన్యము అచేతనలోకి దిగి దానిని వెలిగించినప్పుడే లోకాలన్నీ పుట్టినయి. అంతకు పూర్వము సూర్యచంద్రాదులు ఏవీ లేవు (నన్ను క్షమించాలి. ఈ విషయాన్ని మానవమేధకు అర్థమయ్యేట్టుగా చెప్పటం చాలా కష్టం)

భూలోకపు ప్రాముఖ్యత

ఈ విశాల విశ్వమును మెరుగుపరచి పరివర్తింపజేయాలంటే శక్తినంతా కేంద్రీకరించి పనిచేసేందుకు ఒక చిన్న క్షేత్రము కావాలి. ఈ ఉద్దేశంతోటే భూమి సృష్టించబడింది. ఇక్కడ పండించిన ఫలితాలన్నీ విశ్వమంతా ప్రతిబింబిస్తాయి.

నక్షత్రలోకాలతో పోలిస్తే ఈ భూలోకం సూక్ష్మాతిసూక్ష్మమైనది. కాని ఆధ్యాత్మికదృష్టికి అతిప్రధానమైనది. దైవము విశ్వములో తను నిర్వహించవలసిన కార్యంకోసం ఈ భూమినే తన కేంద్రంగా పెట్టుకున్నాడు. *భూలోకంలోనే తన నివాసమేర్పరచుకున్నాడు. ప్రతివస్తువులోను తనను తాను నిక్షేపించుకున్నాడు.*

ఈ కోటానుకోట్ల గోళాలన్నిటిలోకి ఈ భూలోకమే అతి విశిష్టమైనది. ఇతరలోకాలలో తను ప్రత్యక్షంగా లేడు. కుంచించుకున్నాడు. కాని భూలోకంలో అటుల కాదు. ఈ అచేతనలోకి ఆయనే తిన్నగా దిగివచ్చి నిక్షేపించుకున్నాడు.

ప్రశ్న: సూర్యుడి నుంచి విచ్ఛిన్నమైన గ్రహాలలోని పదార్థము ఈ భూలోకంలోని పదార్థము ఒకటేనా?

ఈ భూమియొక్క స్వరూపాన్ని గురించి మీకు అదివరకే చెప్పాను. సృష్టికంతటికి ఇది ఒక ప్రతినిధి, ఒక సంకేతం. ఇక్కడ జరిగే మార్పులన్నీ అన్ని లోకాలలోను ప్రతిబింబిస్తాయి.

*

దివ్యప్రేమ భూలోకంలో నిక్షిప్తము

నా స్మృతిపథంలో ఈ మెరుపు మెరుస్తోంది. – భగవంతుడు ఈ

భూమిమ్మీద నిక్షేపించిన దివ్యప్రేమ – సృష్టిని మళ్లీ తనవద్దకు చేర్చుటకు భూలోకంలో తను నిక్షేపించిన అంశ. ఆయన ఒక గొప్ప త్యాగమూర్తి. ఎవరైనా శత్రువుల మధ్యకు వెడతారా? కాని ఆయన చేసిన పనే అది. తనకు పూర్తిగా వ్యతిరేకమైన పదార్థంలోకి దిగివచ్చేడు. తన సింహాసనాన్ని వదిలి పృథ్విని తిరిగి దివ్యము చేయుటకై ఈ భూమి యొక్క అజ్ఞానాన్ని వహించాడు. ప్రస్తుతము మరుగునపడివున్న దివ్యప్రేమ తిరిగి బహిరంగమై యథేచ్ఛగా ప్రవర్తించినప్పుడే అది సాధ్యమవుతుంది.

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

దేవతల జన్మ వృత్తాంతము

ప్రశ్న: దేవతలు ఎలా జన్మించారు?

దేవతల ఆగమనము ఈ సృష్టిలోని తొలిఘట్టము. మన శాస్త్రాలలో అదితి అనే దేవతను గురించి ఉన్నది. ఆమెయే సృజన చైతన్యము. ఆమె సృష్టిని ఎలా నిర్వహించింది అనేది ఊహాకందని విషయము. దీని బాహ్యస్వరూపాన్ని మనమొక కథ రూపంలో చెప్పుకోవలసిందే.

సృష్టిని చేయుటకు ఆదేశమివ్వబడింది. అప్పుడామె (అదితి) తనలోనుంచి నాలుగు అంశలను బహిర్గతము చేసి కార్యార్థమై పంపించింది. కాని వాళ్లు సృష్టిని అనుకున్న విధంగా చేయలేదు. అభాసు చేసేరు. సృష్టి ప్రయత్నం విఫలమైంది. అందుకని ఈ సారి సమర్థవంతమైన దేవతలను తయారు చేయాల్సివచ్చింది. వారినే శ్రీఅరవిందులు అధిమానస (Overmind) దేవతలన్నారు. వారే ఈ సృష్టికి అధిష్ఠాన దేవతలు.

ఈసారి సృష్టి ఒక వ్యూహము ప్రకారము చేయబడినది. మెట్లు మెట్లుగా కుంచించబడి జడపదార్థము తయారైంది. ఇది ఒక యజ్ఞం లాంటిది అనుకోండి. భూలోకమే ఆ యజ్ఞానికి

కేంద్రము. యజ్ఞవాటిక. ఈ విశాలాకాశంలో భూలోకం ఒక నలుసే కావచ్చు. కాని విశ్వానికంతా ఒక ప్రతీక. ఒక యజ్ఞము యొక్క ఫలము దేశమునంతా ఎలా సుభిక్షము చేస్తుందో అలాగే భూలోకంలో జరిగిన ప్రయోజనము విశ్వమందెల్లడల ప్రతిఫలిస్తుంది.

నేను మీకు ముందరే చెప్పినట్లు మీ కర్థమయ్యేందుకని ఇలా చెప్పేను కాని తు.చ తప్పకుండ అంతా సరిగ్గా ఇలాగే జరిగిందని అనుకోకండి.[3]

*

ప్రశ్న: మన పురాణాలలో చెప్పిన దేవతలు, గ్రీసు, ఈజిప్టు దేశాల దేవతలు నిజంగా ఉన్నారా?

మన సాంప్రదాయానికి వాళ్ల దేవతలకి చాలా పోలికలున్నాయి. పశ్చిమదేశీయులు గ్రీకు దేవతలను, పాగన్ (pagan) దేవతలను కేవలం మానవ కల్పితాలేనని ఆక్షేపిస్తారు. కాని ఇది చాలా పొరపాటు. ఈ దేవతలు నిజంగానే ఉన్నారు. సజీవంగా క్రియాశీలంగా వారి వారి లోకాలలో వారి వారి విధులను చక్కగా నిర్వర్తిస్తూ ఉన్నారు. మానవులు ఉన్నా లేకపోయినా వాళ్లు మట్టుకు ఉంటారు. వాళ్లు మానవులకంటె పూర్వకాలం నుంచి ఉంటున్నారు. వాళ్లను గురించి తెలుసుకున్నట్లయితే మీకు నక్షత్ర గమనాలు, భూలోకచరిత్ర మొదలైనవన్నీ చక్కగా అర్థమౌతాయి.

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

---

[3] వివరాలకు CWM Vol. 5, pp. 372-375 చూడండి

దివ్యజనని – సృష్టికర్త్రిణి

ప్రశ్న: మధుమయీ, ఈ విశ్వాన్ని ఆ దివ్యజనని సృష్టించింద న్నావు కదా, మరి భారతదేశంలో సాధారణంగా బ్రహ్మని సృష్టి కర్త అంటారు కదా.

శ్రీమాత: శ్రీఅరవిందులు ఆ జగన్మాతనే బ్రహ్మకి జనని అన్నారు. ఆవిడే సకల దేవతలకీ తల్లి.

*

ప్రశ్న: జగజ్జననే దివ్యశక్తి, అంటే సృజనశక్తి. ఆవిడే ఈ అనంత విశ్వం. మరి దీనికి అతీతంగా ఉండటమెలా సాధ్యము?

శ్రీమాత: తనను తనే సృష్టించుకోలేదు కనుక ఆమె ఈ సృష్టికి ముందే ఉందేమో! ఆమె తప్పక ఈ సృష్టికి ముందే ఉండి ఉండాలి. ఆవిడే సృజని అయితే, ఈ సృష్టికి ముందే ఉండి ఉండాలి. లేకపోతే, సృష్టించకలిగేది కాదు.

ప్రశ్న: అంటే, సృష్టికి ముందు, జగన్మాత దివ్యపురుషునిలో ఉండేదా?

శ్రీమాత: రూపాతీత స్థాయిలో మాట్లాడేటప్పుడు 'లోపల' 'బయట' అనలేము. కావాలంటే, కొంత బాగా అర్థమవుతుందనుకుంటే, ఆమెని దివ్యచైతన్యం అనుకో, పురుషుని క్రియాశక్తి అను, ఆయనయొక్క ఒక స్థాయి, ఒక దశ అనుకో. నీకు ఆ స్థితి గురించి ఎలా అనుకుంటే బాగా అవగాహన కలిగితే, అలా అనుకో.

*

ప్రశ్న: భగవంతుడు నిన్ను ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించమన్న ప్పుడు, ఏం చెయ్యాలో నీకెలా తెలిసింది?

శ్రీమాత: నాకు కొత్తగా తెలుసుకోవలసింది ఏమీ లేదు.... ఎందు కంటే ఈ సకల జగత్తు, దానిని గూర్చిన సకలమూ, దానిని

సృష్టించే శక్తీ – ఆయనలోనే అంతా ఇమిడి ఉంది. ఈ జగత్తు ఉండాలని ఆయన నిర్ణయించగానే, ప్రప్రథమంగా దాన్ని గురించిన జ్ఞానమూ, సృష్టించే శక్తీ ఇచ్చాడు. అదే నేను. తరువాత నన్ను ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించమని శాసించాడు.

*

నాకు నేనెవరో కచ్చితంగా తెలుసు. శ్రీఅరవిందులకి కూడా తెలుసు. ఆయన దాన్ని అందరికీ వ్యక్తం చేశారు కూడా. దీన్ని గురించి మొత్తం మానవాళికి సంశయాలు ఉన్నా సరే ఇది నిజం.

కానీ ఇంకో సత్యం గురించి ఇంత నిస్సంకోచంగా చెప్పలేను. నేను ఇక్కడ ఒక శరీరధారినై ఉండి, నేను చేస్తున్న పనుల వల్ల కలిగే ప్రయోజనం ఎంత అన్నది చెప్పలేను. ఇది నేను నా స్వంత కోరికవల్ల చెయ్యడం లేదు. శ్రీఅరవిందులు చెయ్యమన్నారు కనుక, ఒక పవిత్ర బాధ్యతగా, భగవంతుని ఆజ్ఞగా చేస్తున్నాను. ఈ లోకం దీనివల్ల ఎంత లాభపడింది అన్నది కాలమే చెబుతుంది.

*

ప్రశ్న: అమ్మా నువ్వు మాలాగా ఎందుకొచ్చావు? నీవు నీవుగా నీ నిజశక్తితో ఇక్కడికి ఎందుకు రాలేదు?

శ్రీమాత: నేను మీలాగ రాకపోతే, నేను మీ దగ్గరకు ఎలా రాగలను? నీ బుజంమీద చెయ్యివేసి 'నన్ను చూడండి, మీరు కూడా నన్ను చూసి నేర్చుకోండి' అని చెప్పే అవకాశమే ఉండేది కాదు.

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

Creation's search for self began its stir.
A spirit dreamed in the crude cosmic whirl,
Mind flowed unknowing in the sap of life
And Matter's breasts suckled the divine Idea.

Sri Aurobindo (*Savitri*, p. 101)

ప్రపంచం మిథ్య కాదు

"బ్రహ్మ సత్యం జగన్మిథ్య" అనే భావము మన దేశంలో అందరికి నరనరంలోను జీర్ణించుకుపోయింది. ఇది ఎంతవరకు నిజం? ఈ సృష్టియొక్క బాహ్యస్వరూపము వింతగానే కనపడుతుంది. ఆత్మదృష్టికిగాని దీని సత్యము తెలియదు. కొంతమంది ఆచార్యులు సత్యాన్ని దర్శించగా వారికీ ప్రపంచం భ్రమగా కనపడింది. మానవబుద్ధికది మాయగా కనబడ్డప్పటికి యోగదృష్టికది సత్యమే

— సంపాదకుడు

ఈ సృష్టి అంతా వట్టి భ్రమ అనుకోవటం పొరపాటే. అసలు భ్రమ అనే భావమే ఒక భ్రమ! మానవమనస్సులో మెరిసే ప్రతి భావమూ ఒకానొక సత్యముయొక్క వికృతరూపమే.

శ్రీఅరవిందులు: మెరపులు, తలపులు

ప్రశ్న: "భ్రమ యనుటయే ఒక భ్రమ" ఈ వాక్యానికి అర్థమేమిటి?

మానవమనస్సు సత్యానికి దూరము కావటమువలన మనిషి ఒక భ్రాంతిలో నివసిస్తుంటాడు. ఈ సృష్టంతయు మాయాకల్పితమవుటవలన అది భ్రాంతిగానే కనపడుతుందని కొందరి అభిప్రాయం. దీనికి వ్యతిరేకంగా ఈ ప్రపంచం వెనక, దానికతీతంగా ఒక శాశ్వతసత్యమున్నదనియు, మన ప్రస్తుతస్థితిలో అది తెలియదనియు, సాధనద్వారా అది అవగతమగుననియు మరికొందరి అభిప్రాయము. ఈ సూక్తిలో ఈ ప్రపంచమంతా కేవలం మిథ్యేగాని సత్యము కాదనియు, అహంకారదృష్టియే, ఇంద్రియాలకు గోచరమయే ఆభాసమే అనియు, అహంకారము మాయమైతే ఈ ప్రపంచము మాయమైపోతుందనే వేదాంతభావనని శ్రీఅరవిందులు ఎత్తి చూపించారు.

కాని శ్రీఅరవిందుల దృష్టి దీనికి పూర్తిగా భిన్నము. పైకి అన్యాయంగా కనపడుతున్న ఈ ప్రపంచము వెనుక ఓ దివ్య సత్యమున్నది. అదియే ప్రపంచాన్ని నడిపిస్తున్నది. కాబట్టి ఈ

ప్రపంచాన్ని మాయ అనేందుకు వీలు లేదు. ఇక్కడ ప్రతీదీ ఉద్దేశపూర్వకంగానే జరుగుతుంది. ఇంతకు ముందర జరిగిన సంఘటనలవలన నిర్ణయింపబడిన ఫలితమే ప్రస్తుత ఘటనలు. నేటి జీవితముయొక్క పర్యవసానమే అనంతరం జరుగుతుంది. ఈ విషయాన్ని జాగ్రత్తగా గమనించండి. అంతేగాని తలవని తలంపుగా ఏదీ జరగదు. అయితే మానవమనస్సుయొక్క దృష్టి పాక్షికముగనుక, దానికి సమగ్రదృష్టి లేదుగనుక, అంతా గందర గోళముగా అనిపిస్తుంది. నిజానికి బాహ్యసంఘటనల వెనుక, పైకి చాల గందరగోళముగా అనిపించే ప్రతిదాని వెనుక ఒక పరమసత్యమున్నది.

మనకు భ్రమగా కనిపిస్తుందిగాని ఈ జగత్తు సత్యమే అని శ్రీఅరవిందులు నుడివిరి.

*

శంకరాచార్యులు మొ॥ గురువులు ఉన్నతలోకాలలోని మూల సత్యాన్ని దర్శించారు. మిరుమిట్లుగొలిపే ఆ లోకం ముందర వారికీ ప్రపంచము చాలా ఘోరంగా కనపడింది. "ఛీ! ఛీ! ఇదంతా ఒట్టి భ్రాంతి. దీన్ని ఎంత తొందరగా ఒదిలించుకొని, ఇక్కడ నుంచి పలాయనము చిత్తగిస్తే అంత మంచిది" అని వాళ్లకనిపిం చింది. మనంకూడ ఈ ప్రపంచము అసత్యము అనే విషయాన్ని ఒప్పుకుంటాముగాని, దీన్ని ఒదిలేయమని చెప్పము. దాని స్థానంలో సత్యాన్ని నెలకొల్పాలని అంటాము.

మనపూర్వ ఋషులు ఇహలోకజీవితాన్నే సర్వమంగళంగా తీర్చిదిద్దాలన్నారుగాని పరలోకవాసాన్ని కోరలేదు. వారు బంగారు భవిష్యత్తును చూపించారు. కాని విధి వికటించింది. జాతి పటు త్వము సడలింది. బౌద్ధమతము వచ్చి సన్యాసానికే పెద్ద పీట వేసింది. నిర్వాణం నిర్వాణం అంటూ బాహ్యజీవితాన్ని నిరసిం చింది. ఎప్పుడైతే నువ్వు పనులు చేయటము మానేస్తావో అప్పుడు విశ్వమహాశక్తులను నువ్వు గ్రహించలేవు. అదే ఈ దేశంలో జరి గింది. మనుష్యులలో శక్తి ఉడిగింది. లౌకికజీవితము అసత్య

మని, ఒట్టి మిథ్య అని అన్నారు. భూలోకానికి బంగారు భవిష్యత్తు ఉన్నదనే భావము ఒట్టి కలగానే మిగిలిపోయింది.

*

అసత్యము వేరు, భ్రాంతి వేరు. లేనిది ఉన్నట్లుగా కనబడితే అది భ్రాంతి. కాని ఈ ప్రపంచానికి అస్తిత్వమున్నది కదా. అది భ్రాంతి కానేరదు. తనను గురించి తనకు తెలియదు అంతే. తన మూలమేమిటో తనకు తెలియదు. తన సత్యాన్ని గురించి తెలియదు. అసలు రూపమేమిటో తెలియదు. అందుకని దానిది అయోమయ జీవితము!

*

సృష్టి ఎప్పుడు జరిగింది? ఎప్పుడో ఒకప్పుడు జరిగింది. అయితే అది ఫలానా అప్పుడు 1-1-0000 తేదీన జరిగిందని చెప్పలేము. మన కాలమానము అక్కడ పొసగదు. ఒకానొక చేతనాస్థాయికి మన కాలమానము వర్తించదు. అసలు కాలముయొక్క ప్రసక్తి రాదు. సృష్టి స్థితి లయములు నిత్యము జరుగుతూనే ఉంటాయి. సృష్టికర్త్రిణి ఒకేసారి మూడు స్థితులలో, సృష్టికావల (transcendent), విశ్వస్థాయిలోను (universal), వ్యక్తిలోను (individual) ఉంటుంది. నీకిది అనుభూతమయేదెలా? నీ చేతనాస్థాయిని పెంచి విశాలచైతన్యములోకి ప్రవేశించినప్పుడు నీకీ మూడు స్థాయిలను గురించి ప్రత్యక్షంగా తెలుస్తుంది.

అనువాదము: లక్ష్మీప్రసాదమ్మ, డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

ఈ సృష్టి ఎలా జరిగింది? భగవంతుడనగా శుద్ధచైతన్యము – కంటికి కనపడునది కాదు. తనను తాను చూచు కొనుటకై తననుండి తాను వేరై ఒక ప్రతిరూపాన్ని ధరించాడు.

శ్రీమాత రచనలనుండి

పలాయనమే సృష్టి లక్ష్యమా?

ఈ మానవజన్మకు ఏమైనా ప్రయోజనమున్నదా? అట్టి ప్రయోజనము జీవితపు ఉపరితలములో మాత్రం కనపడదు. సాధన చేసి నీ ఆత్మను కనిపెట్టినప్పుడు "ఆహా ఇది ఎంత అద్భుతమైనది ఇక చేయునది ఏమియు లేదు" అని అనిపిస్తుంది. కాని అలా అనుకోవటంకూడ తప్పే. నీ అహంకారమును త్యజించాలి సరే. కాని నీ అహమును కూడ కూకటివ్రేళ్లతో పీకిపారేసినప్పుడుగాని నీవు ముందుకు పోలేవు. దైవానుగ్రహము నీకు తోడై నిన్ను నడిపిస్తూ ఉన్నప్పుడు నీకింక బెడదెందుకు? చిన్నపిల్లవాడల్లె దైవకారుణ్యం మీద ఆధారపడి ముందుకు సాగిపోవటమే నీ వంతు. — సంపాదకుడు

ఆత్మ నిన్ను పరవశింప జేస్తుంది

ఎవరైతే అంతఃశుద్ధితో ఆత్మను తెలుసుకోవాలనీ, దానితో ఏకత్వంపొంది దాని అధీనంలో జీవనం సాగించాలనీ ప్రయత్నాలు ప్రారంభిస్తారో వారికి ఆత్మ సాక్షాత్కరించినప్పుడు ఒక రకం మైకంలో మునిగిపోతారు. వెంటనే చటుక్కున "ఆహా! నాకు కావలసినది లభ్యమైనది, అమందానందాన్ని పొందగలిగాను" అనే భావన అంతఃకరణంలో కలుగుతుంది. దానితో మిగతా విషయాలు పట్టించుకోరు.

ఆత్మసాక్షాత్కారం పొందిన వారందరికీ ఇంచుమించు ఇదే జరిగింది. అంతటితో ఆగక కొంతమంది అదే ఆత్మసిద్ధికి మూలాధారమని కూడా సూత్రీకరించారు. "ఆత్మను తెలుసుకున్నావు గదా! అంతా సాధించినట్లే, గమ్యస్థానాన్ని చేరుకున్నావు. ఇక చేయవలసిందేమీ లేదని తేల్చేస్తారు."

విముక్తి అంటే ఇదేనా?

నిజానికి ఇంతకు మించి ముందుకు సాగాలంటే ఎంతో ధైర్యము కావాలి. గొప్ప సాహసయోధుడు కావాలి. తాను పొందిన ఆనందము ఇతరులు పొందలేకపోవడం చూసి బాధపడినప్పటికీ, ఏనాటి

కైనా వారు కూడా సిద్ధి పొందగలరనే భావం, తను చేసిన సాధనే వారూ చేసి తరించగలరనే భావంతో ఊరట పొంది, తనకు కలిగిన విజ్ఞతతో వారిపై కరుణ వహించి వితరణగా వారు కూడా గమ్యము చేరటానికి సహాయపడవచ్చు. ఆ విధంగా ఆత్మసాక్షాత్కారం పొందగలిగితే అందరూ పండిపోయినట్లే కదా! ఇక ప్రపంచంలో చేయవలసిందే ముంటుంది. కష్టపడటం ఇష్టం లేని వారికి అంతకంటే ఏం కావాలి? అయితే దైవము ఈ మాత్రానికేనా ఇక్కడ అవతరించింది? కాదు. ఇంతకంటె ఘనతరాశయమేమైనా ఉండి ఉండాలి. (కొంత నిశ్శబ్దం తర్వాత)

పలాయనమే మన లక్ష్యమా?

ఈ అనంతసృష్టికీ, విశ్వావతరణకూ పరమోద్దేశ్యం ఇంతే ననుకుంటే అది ఎంత పరిహాసాస్పదంగా ఉంటుంది? దీన్నుంచి పారిపోవాలనుకునేటట్లయితే అసలు ప్రారంభించడమెందుకు? బాహ్యానికి దుఃఖపూరితంగా, నాటకీయంగా కనబడే ఈ సృష్టి కోసము ఇంత తాపత్రయంతో బాధపడడంలో అర్థమేమిటి? కేవలం అక్కణ్ణుంచి ముక్తి ఎలా పొందాలో నేర్పించడానికే అయితే ప్రారంభించకుండానే ఉంటే సరిపోయేది కదా!

సృష్టికి ఓ మహత్తరమైన ప్రయోజనమున్నది

అసలు విషయము తెలుసుకోవాలంటే మాత్రం అహాన్ని, అహంభావాన్నీ తుడిచిపెట్టి నిష్కామంగా, నిర్మమత్వంతో సర్వసమర్పణ గావించుకోవాలి. అప్పుడు సృష్టికర్త వ్యూహం అర్థం చేసుకోగల సమర్థత కలుగుతుంది. ఇది వ్యర్థ పరిహాసం కాదనీ, అస్తవ్యస్తంగా బయల్దేరి, కఠిన మార్గంలో నడచి బయల్దేరిన చోటకు తిరిగిరావటానికి కాదనీ అప్పుడు తెలుస్తుంది. ఇంకా అస్తిత్వంలోని అందము, జీవించడంలోని ఆనందము, ఉత్కృష్టత మానవులందరికీ బోధపరచడమే సృష్టి చేయడములోని పరమోద్దేశ్యమనీ, ఈ అందము, ఆనందము, ఉత్కృష్టత నిరంతరాయంగా, నిరవధికంగా ప్రగతి పొందడం కూడా ఇందులోకే చేరుతుందనీ తెలుస్తుంది. ఇది తెలుసుకున్న తర్వాత అన్నిటికీ ఒక ప్రయోజనము కనిపిస్తుంది.

ఎవ్వరూ కూడా తాము పడిన కష్టాలకూ, వ్యధలకూ బాధ పడరు. రెట్టించిన ఉత్సాహంతో గమ్యంవైపు ఉరకలు తీస్తారు. గమ్యము సిద్ధిస్తుందనీ, విజయం తథ్యమనీ రూఢి చేసుకుని ఆత్మసిద్ధి ప్రయత్నాలలో మునిగిపోతారు.

ఇలా తెలుసుకోవాలంటే మాత్రం అహంకారిగా ఉండటం మానెయ్యాలి. దైవంతో తన జన్మసంబంధాన్ని తెగతెంపులు చేసుకొని తనలో తాను ప్రత్యేక వ్యక్తిగా ఉండటం మానుకోవాలి. ఈ విధంగా అహాన్ని వదిలించుకున్నప్పుడు అసలైన గమ్యము గోచరిస్తుంది. ఇదే ఏకైక మార్గము. జీర్ణవస్త్రాన్ని వదిలేసినట్లు అహాన్ని తీసిపారేయ్యాలి.

చివరకు లభించే ప్రతిఫలమే నీ శ్రమకు తగిన ఫలితం. నీ పయనంలో ఏకాకివని అనుకోనక్కర్లేదు. విశ్వాసమున్నవారికి సహాయము ఎప్పుడూ ఉంటుంది.

భగవత్ కృప అద్భుతము

భగవత్కటాక్షాన్ని ఒక రెప్పపాటు కాలమైనా నీవు స్పృశించగలిగితే అదే నిన్ను నడిపిస్తుంది. నువ్వు తొందరపడటం కూడా మరిచిపోతావు. ఆ కృపే నీ నడకను వేగవంతము చేస్తుంది. అయితే ఒక పసిబిడ్డ మాదిరి నిర్మలత్వంతో, సరళత్వంతో, నిష్కపటంగా ఆ దైవకృపకే అర్పించుకుంటూ, నిన్ను నడిపించనివ్వాలి.

దీనికి ఎదురుచెప్పే వాటిని పట్టించుకోవద్దు, వ్యతిరేకించే వాటిని నమ్మద్దు. నమ్మకము, సంపూర్ణవిశ్వాసము ఉంటే లాభనష్టాలను బేరీజు వేయకుండా నిన్ను నీవు ఆత్మార్పణ గావించుకోగలవు.

అనువాదము: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

It is only immutable peace that can make possible eternity of existence.

సృష్టి అంటే పతనం కాదు

ఈ సృష్టి ఆంతర్య మెవ్వరికీ తెలియదు. తెలిసినట్లయితే ఈ మానవజన్మ ఎందుకెత్తేమా అని తిట్టుకోరు. అది ఘనమైనది, చాలా ప్రయోజనకరమైనది. స్థిరత్వము దేవునియొక్క లక్షణము. చలనము సృష్టియొక్క లక్షణము. సాధన పరిపక్వమై నువ్వు అచేతనయొక్క ఒకానొక స్థాయిలోకి ప్రవేశించావనుకో – అప్పుడా అచేతనలోనే స్థిరత్వము, నిత్యత్వము కూడ కనిపిస్తాయి. అదే సృష్టికి మూలమని కూడ తెలుస్తుంది.

– సంపాదకుడు

శాంతి స్థిరతల ఆవశ్యకత

సృష్టి ఆరంభస్థితి అచేతనకు చెందిన అచలత; "ముందుకు చొచ్చుకొని వచ్చింది" అనలేము. కాని అది నిత్యత్వానికి అచలతకు ఒక విధమైన నిర్జీవ లేదా అచేతనా ప్రతీక. ఈ అనుభవం వచ్చినతర్వాతనే నేను పై సందేశాన్ని వ్రాశానని జ్ఞాపకం. మాటలు ఎందుకూ కొరగానివి. అది 'అచలత' కాదు, అచలతకు నిశ్చలతకు మధ్య స్థితి. ఇక్కడ నేను "ప్రశాంతి" అని వ్రాశాను కాని 'ప్రశాంతి' అనేది చాలా పేదమాట. అది కాదు, ప్రశాంతికన్న అమితంగా ఎక్కువైనది. అది "ఏదో ఒకటి" (నిత్యత్వం అన్న మాటకు కూడా పరిమితమైన అర్థమే ఉంది. మాటలతో ఏదీ సాధ్యం కాదు). ఈ 'ఏదో ఒకటి' అని చెప్పింది అన్నింటికీ మూలం, మూలంతో తిరిగి చేరటానికి జరుగుతున్న అభివ్యక్తికి చెందిన పరిణామానికి అది ఆరంభం (అమ్మ ఒక దాంతో మరొకటి కలిపే చాపరేఖను గీశారు).

అచలత్వమే ఆదిమూలము

అది అచేతనా అచలత్వం – అచేతనకు సంబంధించిన అచలస్థితి. అచేతనకు చెందిన జడ అచలత మాదిరిగా ఉన్నదనే భావన నాకు కలిగింది. పరిణామానికి అది ప్రారంభస్థానం అనిపిస్తుంది. అది దీనికి... దీన్ని ఎలా చెప్పాలో (ఇది మరొక విధ

మైన అచలత, సమస్త గమనాలను తనలో వహించింది) మూలా నికి చెందిన అచలతకు ఈ నిశ్చలతకు భాషాంతరీకరణం. పూర్తిగా గడచిపోయిన పరిణామం 'దాన్ని' తిరిగి కనుగొనటం కోసం అలా ఉంది. ఇది చాలా విస్పష్టమైన దర్శనం. దీన్ని వ్రాసినట్లు నాకు జ్ఞాపకం వచ్చింది, దాన్ని చదివినప్పుడు ఆ అనుభవం మళ్లీ తిరిగివచ్చింది. మనం 'పతనాన్ని' గురించి ఎప్పుడూ మాట్లాడుతాం – కాని అది అలా కానేకాదు. 'పతనం' అంటూ ఉంటే ప్రాణికస్థితి స్వతంత్రంగా ఉండాలనే ఇచ్ఛగా మార్పుపొందిన క్షణంలో జరిగింది. ప్రారంభంలో లేదు. మార్గంలో సొంతం పతనం వచ్చింది. ప్రాచీన సంప్రదాయంలో "మూలం నుంచి వేరైపోయినందువల్ల" "చేతనాఅస్తిత్వం" అచేతన అయిం దంటారు – ఇది చిన్నపిల్లలకు చెప్పవలసిన కథలలాంటిదనే భావన నాకు కలిగింది.

విచిత్రం! నిశ్శబ్దంలో, దర్శనంలో చాలా స్పష్టంగా తేజోమ యంగా అవగాహన అయ్యేదిగా ఉంటుంది. కాని చెప్పాలను కొన్న తక్షణం అది అర్థంలేనిదైపోతుంది.

అయితే ఇప్పుడున్నట్లుగా ఉండే సృష్టిలో, "ప్రశాంతి" పదం, బహుశః అత్యంత సమీపంగా ఉంటుందనటం నిజమే (ఇది అది కాకపోయినా, చాలా చిన్నది సంకుచితమైనా; ఇది అదికాదు) ఏదైనా తప్పుత్రోవ తొక్కినప్పుడు లేదా క్రమాన్ని తప్పినప్పుడు నివారణగా వచ్చేది అదే, అంతర్గతంగా....

ఈ సందేశంలో "ప్రశాంతి" అని నేను వ్యవహరించింది, ప్రశాంతి అనిపించింది. గమనానికి పరాకాష్ఠ అది సామాన్యం – సామరస్యంతో కూడిందే కాని సామాన్యం.

మాట్లాడటం జరిగిన వెంటనే అది ఒక వ్యంగ్యచిత్రం లాంటిదయిపోతుంది. అదే నిర్వికార ప్రశాంతి (అది 'ప్రశాంతీ' కాదు 'నిర్వికారమూ' కాదు, 'ఏదో'). అదే విషయం అచేతనా జడత్వం లోపల ఉంది. ఎంతో స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. సృష్టి భావం సొంతం అక్కడ ఉంది. ఆ విధంగా ఇది 'అది' పై చూపుకు ఒకటిగానే ఉన్నాయి. (కాని అది ఒకటే అది ఒకటే)

తన అభేదస్థితికి చెందిన ఎరుక కలగటానికి కావచ్చు. (కాని ఇవన్నీ కేవలం మాటలే కాని అసలు విషయాన్ని సూచించవు).

అనువాదం: తెన్నేటి పూర్ణచంద్రారావు

ఈ సృష్టి ఎందుకు చేయాల్సి వచ్చింది?

"When the Oneness is absolute,
Who can know the Oneness?"

సృష్టి మొదట్లో ఏకమే. అణువణువులుగా చీలిపోబట్టి వేర్పాటు భావముదయించింది. ఈ అణువులన్నీ మళ్లీ కలిసిపోయి తాము ఒకే బ్రహ్మాండంలోని భాగములే అయినప్పుడు ఏకత్వమే రాణిస్తుంది. కాని ఈ ఏకత్వభావన మొదట్లో ఉన్నదానికంటె శ్రేష్టతరమైనది. మూలతః ఉన్నది ఒకే వస్తువు అయినప్పటికి దానిలోని అణువులన్నీ విడివిడిగా చిన్నాభిన్నమైపోయి మళ్లీ 'మేమందరము ఒకటే' అని అనుకున్నప్పుడు కలిగే భావం వేరు – ఆ అణువులు ప్రతి ఒక్కటి 'నేనే అన్నిటిలోను అధివసిస్తున్నాను' అని అనుకుంటాయి. ఇప్పుడా మొత్తం వస్తువంతా ఒక ఏకత్వభావముల సంపుటి. దీనినిబట్టి మనకో విషయం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఆదిలో దైవము యథాతథంగా ఒకటే అయినప్పటికీ ఆ ఏకత్వాన్ని గుర్తించేందుకు మరొకరుండాలి. అందుకనే దైవము తననుండి తను వేరైపోయి అనేక ప్రతిరూపములను సృష్టించుకున్నాడు.

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్ శాస్త్రి

సృష్టియొక్క పరమోద్దేశము

మానవమేధ చాల పరిమితమైనది. మనిషికి తన పరిమితులను దాటి దైవముతో తాదాత్మ్యము పొందినప్పుడుగాని జ్ఞానం కలగదు. తన ప్రయోజకత్వము, నిజస్వరూపము తెలియవు. ఈ ప్రపంచంలో జన్మనెత్తి, అనుభూతులను పొంది, బహుముఖమైన చేతనావిన్యాసముల ద్వారా సుసంపన్నమైనప్పుడే సృష్టి యొక్క పరమోద్దేశమును అర్థం చేసుకొనగలుగుతాడు.

— సంపాదకుడు

"Love is, in its essence, the joy of identity; it finds its expression in the bliss of union"

ప్రేమకు పరమార్థం ఐక్యతలోని ఆనందం; తాదాత్మ్యంలో కలిగే బ్రహ్మానందం ద్వారా అది వ్యక్తమవుతుంది.

శ్రీమాత

తాదాత్మ్యానందము

భగవంతుని లోనుంచి వెలువడిన ప్రేమ విశ్వాన్ని చుట్టివచ్చి జనక స్థానాన్ని చేరినప్పుడు భూభ్రమణంలో ప్రోగుచేసుకున్న అనుభవసారమంతా దానిలో చేరుతుంది. ఈ విధంగా తిరిగివచ్చేసరికీ బయల్దేరినప్పుడు లేనటువంటి విశ్వానుభవంతో సుసంపన్నమవుతుంది. దాని కోసమే సృష్టి జరుగుతోంది.

సృష్టి ద్వారా చేతన సుసంపన్నమగుట

ఇలా సృష్టిప్రక్రియలో తనను తాను పరిష్కృతం చేసుకోకపోతే చైతన్యం ఇప్పుడున్నట్లుండేది కాదు. ఇదంతా అంటే ప్రేమ అనే శక్తి జగత్తంతా పరిభ్రమించి తిరిగి యథాస్థానానికి చేరుకోవడం మొదలైనవి కాలంతో అన్వయించి చెప్పుకోలేము. ఇక్కడ దూరము, కాలము అనే ప్రశ్న లేదు. కానీ మానవులకు కాలం దూరం ఒకదాన్నొకటి అనుసరించి ఉంటాయి కనుక ఈ విషయం అర్థం చేసుకోవడం కష్టం. అది వదిలేసి

ఆది, అంతం మధ్య గమనాన్ని కాలంతో ముడిపెట్టకుండా అంత టినీ ఒకే మూసలో ఉన్నట్లు ఊహించగలిగితే ఆ ప్రయాణం కాలానికి సంబంధించకుండా చైతన్యంతో తిరిగిరావటంగా గుర్తిం దవచ్చు. ఇంకా అర్థమయేటట్లు చెప్పాలంటే ప్రేమ తన జనక స్థానానికి తిరిగిరావటం కేవలం తన్మయత్వంలోని ఆనందంగాక సంయోగంలోని పారవశ్యము అయిపోతుంది. మనోవిజ్ఞానశాస్త్ర రీత్యా చూసినా గూడా ఈ విషయమే స్పష్టమవుతుంది. జగతిలో ప్రోగయ్యే అనుభవాలవల్ల చైతన్యం సుసంపన్నంగానూ, సమృద్ధి గాను తయారవుతుంది. అదే ప్రపంచము. సృష్టి లేకపోతే చైతన్యం అంత వృద్ధిపొందేదికాదు కదా!

*

చైతన్యం యొక్క బహుళత్వము

సృష్టియొక్క పరమరహస్యం అదే. ఎలా గంటే చైతన్యం ఒకటే అయినా తిరిగి వచ్చింది బృహాశ్చైతన్యం. అది ఏ క్షణా నైతే తనను తాను ప్రతిష్ఠించుకొన్నదో ఆ వెంటనే బహిర్గతమై పోయి, విస్తరించడానికి అనువుగా అనేక శకలాలుగా విడిపో తుంది. ప్రతి ఒక్క శకలము ఒక్కొక్క ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వము ఆవిర్భవించటానికి కారణమవుతుంది. ఈ శకలములోని సత్య స్వరూపం లేక మూలసూత్రం ప్రతి వ్యక్తికీ స్వరూపమవుతుంది. ఈ విధంగా ప్రతి రూపానికీ ఒక సూత్రము, సత్యమూ లేకపోతే ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వానికి (వ్యక్తి ప్రత్యేకత) అవకాశమే ఉండదు. ఇది అనంతంగా కొనసాగుతుంది. పోయినకొద్దీ వ్యక్తిత్వచైతన్యం కాకుండా కేంద్రీకృతచైతన్యస్థానాలు, కూటములు ఉండవచ్చు. ఒక్కటే చైతన్యం అనేకాలుగా విడిపోయినప్పుడు ఒక్కొక్క శక లపు సత్యాన్నీ ఒక్కొక్క వ్యక్తిత్వం సూచిస్తుంది. ఈ విధంగా అనంతకోటి శకలాలకూ అనేకానేక సూత్రాలు, చైతన్యద్రవ్యాలు, ధృవసత్యాలూ ప్రపంచమంతా వ్యాపించి ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాలుగా తయారవుతాయి. ఈ విధంగా ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వంకోసం జనక స్థానానికి దూరదూరంగా వెళ్ళిపోవడంవల్ల వ్యక్తికీ తన ఆవి ర్భావానికీ మూలమైన చైతన్యానికీ అంతరం పెరిగిపోతుంది.

ప్రత్యేక వ్యక్తీకరణ పూర్తికాగానే, అంటే అంతర్గత సత్యం పరిపూర్ణత పొందగానే తన స్థితిని స్ఫురణలోకి తెచ్చుకోవచ్చు. ఈ అనంతకోటి శకలాలలోని ఏకత్వం పునఃస్థాపన కావచ్చు. మనకు అర్థమైనంతవరకూ విశ్వరచనకు అసలు కారణం ఇదే. ఇంత అద్భుతవిషయం కోసమే ఈ ప్రపంచం ఏర్పడింది. పరమాత్మ తన్ను తాను తెలుసుకోవడం కోసం తన్ను తానే ప్రతిష్ఠించుకొన్నాడు.

ఏది ఏమైతేనేమి సృష్టి జరిగింది. దానితో తృప్తిపడి మనకి లభించిన ప్రాపంచిక జీవితాన్ని సార్థకపరుచుకుందాము. వాటి సమయం వచ్చినప్పుడు మిగతావన్నీ వాటంతటవే సిద్ధిస్తాయి.

ప్రత్యేక వ్యక్తిననే భావనకి అహంకారం ఒక కారణమనే విషయం నేనిక్కడ చెప్పలేదు. ఎందువల్లనంటే అహంకారం అసత్యమూ, కపటమూ కావడంవల్ల బుద్ధుడూ, శంకరాచార్యుడూ చెప్పినట్లు వ్యక్తిత్వమే అబద్ధమూ, మాయ అని చెప్పవలసి వస్తుంది. యథార్థంగా వ్యక్తిత్వానికి ఆధారభూతుడు పరమేశ్వరుడే కాబట్టి అహంకారమనేది ఒక తాత్కాలిక వైపరీత్యము. దానికీ ఒక అగత్యం ఉండటంవల్ల కొన్నాళ్ళుండి దాని అవసరం తీరగానే అదృశ్యమైపోతుంది. అప్పుడు సత్యచైతన్యం ప్రతిష్ఠిత మౌతుంది.

మూలం; శ్రీమాత

అనువాదం; ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి

ఈ నూతనసృష్టి నిర్మాణంలో మనము కూడ ఒక భాగము కావలసిందే. నిజము చెప్పాలంటే ఇంత అద్భుతమైన అవకాశము వచ్చినప్పుడు నీ పాత అలవాట్లన్నిటిని పరిత్యజించాల్సిందే.

శ్రీమాత రచనలనుండి

ప్రకృతి యొక్క పరమోద్దేశము

కోటానుకోట్ల యోజనాల పర్యంతం వ్యాపించివున్న ఈ విశాల విశ్వం ముందర ఈ భూమి ఎంత? నువ్వెంత? కాని ఈ భూమికి సృష్టిలో చాలా విశిష్ట స్థానమున్నది. పరిణామప్రక్రియ ద్వారా పురోగమించే ఈ సృష్టికిదియే యజ్ఞభూమి, ప్రయోగకేంద్రము. ఈ భూలోకంలోనే దేవుడు తనను తాను నిక్షేపించుకొని సంభూతమవుతాడు. క్రమవికాసము జెందుతూ మళ్లీ తనతో సాయుజ్యము జెందుతాడు.

— సంపాదకుడు

పదార్థంలో దైవము గర్భితము

సృష్టియొక్క ఉద్దేశమేమిటి? ప్రకృతి లక్ష్యమేమిటి? పరిణామప్రక్రియద్వారా తన సంకల్పాన్ని నెరవేర్చుకొనుటకై జడపదార్థము లోపల దేవుడు తనను తాను నిక్షేపించుకొన్నాడు. పరమాత్మ తన ప్రతిరూపాన్ని తనే నిక్షేపించుకున్నాడు. ఎందుకని? బైటనుంచి తనెట్లా ఉంటాడు? తననుండి తానే విడిపోయినప్పుడు ఎలా కనబడతాడు? కూటచేతననుపొంది తిరిగి సంభూతమైనప్పుడు ఏమనిపిస్తుంది? ఈ ప్రశ్నలకు సమాధానములే సృష్టికి విషయములు. సృష్టికిదే కారణం. మరియే కారణమూ లేదు. పరిణామం జరగాలి. పరిణామం గాలిలో జరగదు గదా! ప్రయోగం చేసేందుకు ఎదురుకుండా ఒక పాత్రను పెట్టుకోవాలి కదా? ఒక కేంద్రం కావాలి. ఈ భూలోకమే అట్టి కేంద్రము. భూలోక చరిత్రను కనుక మనం చూసినట్లయితే దేవుడు ఏ విధంగా క్రమాభివృద్ధి చెందుతున్నాడో తెలియవస్తుంది. దేవుడు ఈ సృష్టి ద్వారా ఏ విధంగా అచేతనమైన జడపదార్థంతో మొదలై తనను తాను ఎలా పరిణమింపజేసుకుంటున్నాడో తెలిసిపోతుంది. సృష్టి సృష్టికర్తతో — అనగా ప్రకృతి పురుషునితో ఏకం కావాలి. తాదాత్మ్యం చెందాలి.

ఇదియే సృష్టి రహస్యము. ప్రకృతియే దైవశాసనాన్ని అమలుపరుస్తుంది. ఆమెయే కార్యకర్త.

అచేతనలో ప్రతిష్ఠితమైన చైతన్యము

మొదట్లో పూర్తి అచేతనంగా ఉండే ఈ జడపదార్థంలోనుంచి దానిలో అంతర్గతంగా ఉన్న పరమాత్మ చైతన్యాన్ని ప్రేరేపించి అభివృద్ధిపరచి తనను తాను గుర్తించేటట్లుగా చేస్తుంది. కాని ఈ విషయాన్ని రహస్యంగా ఉంచుతుంది. మొదట్లో చెప్పదు. క్రమక్రమాభివృద్ధి చెంది చివరకుగాని ఈ రహస్యాన్ని బయటపెట్టదు. మానవుడు ఇప్పుడా స్థాయికి చేరుకున్నాడు. ఇన్నాళ్లు అజ్ఞాతవాసంలో జరిగిన ప్రక్రియ ఇప్పుడు

మానవునిలో దైవము ప్రవర్ధము

పూర్తిగా చైతన్యవంతంగా ఉద్దేశపూర్వకంగా జరుగుతుంది. వేగాన్ని పుంజుకుంటుంది. దైవసాక్షాత్కారము జరుగుతుంది. అందుకనే మానవునిలో ఆధ్యాత్మిక సత్యము పెరుగుతున్నట్లు మన మిప్పుడు గమనించగలము. అది యథేచ్ఛగా అభివ్యక్తమౌతుంది. నిరభ్యంతరంగా ఆవిష్కారమౌతుంది. మానవుడు ఆవిర్భవించుటకు పూర్వము ఈ ప్రక్రియ వృక్షములలోను, జంతువులలోను ముందరే నిర్ణయించబడి ఒక నిర్ణీత పద్ధతిలో మాత్రమే జరిగేది. కాని మానవునికి తెలివి ఉన్నది. వివేచనాశక్తున్నది. తనకు తానే ఆలోచించుకొని సన్మార్గమును అవలంబించగలడు. దైవము తన ద్వారా దేనిని అభిలషిస్తున్నాడో కనుగొని ఆయనతో సహకరించగలడు.

సృష్టికర్త ఉద్దేశమేమిటో కనుగొని దానిని నిర్వర్తించుటయే ప్రకృతియొక్క లక్ష్యము. సృష్టికర్తకు సృష్టికి ఏమాత్రము భేదముండరాదు. స్రష్టను ఎరిగి ఆయనతో తాదాత్మ్యము చెందుటయే సృష్టి రహస్యము.

కాబట్టి ప్రకృతి అచేతనమైనదేం కాదు. అచేతనంగా ఉన్నట్లు కనపడుతుంది అంతే. కాబట్టి చేతన మొదట్నుంచి ఉండనే ఉన్నది. ప్రకృతి పరిణతి చెందినకొద్దీ పెరిగే వస్తువు చేతన కాదు – చేతనయొక్క అభివ్యక్తి – దాని వికాసము.

*

ప్రశ్న: ప్రకృతి అంటే ఏమిటి? ఆదిశక్తి (Supreme Mother) కి దానికిగల సంబంధమేమిటి?

భూమిని సృష్టించినదియు, ముఖ్యంగా భూలోకంలోని భౌతికపదార్థాన్ని సృష్టించిన సృజనశక్తియే (ఆ శక్తి యొక్క స్థూల రూపము) ప్రకృతియని నేననుకుంటాను.

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

మన లక్ష్యం

ఆయువు ఉన్నంతకాలం మనిషి బతకడమేనా లేక జీవితానికే స్థిరంగా ఒక లక్ష్యమున్నదా! ఆత్మ, దేవుడు, ముక్తి లాంటి గొప్ప గొప్ప మాటలను మనం వింటూనే ఉంటాము. అయినప్పటికి లౌకికజీవితం యథాప్రకారం దుఃఖమయంగానే ఉంటోంది. ఈ విషయాలనన్నింటినీ వివేచించి స్పష్టంగా మనస్సుకు అర్థమయ్యేలాగు చూపించడమే ఈ వ్యాసముయొక్క లక్ష్యము.

— సంపాదకుడు

ఓ భగవంతుడా! నువ్వు కానిదేదియు లేదు.

భగవంతుడే ఆశ్చర్యకరమైన ఆనందానుభూతి అని, ఇదే సృష్టి లక్ష్యమని స్పష్టంగా తెలుస్తుంది.

*

ప్రాణులన్నింట దివ్యచైతన్యాన్ని మేల్కొల్పడమే సృష్టి పరమ లక్ష్యం.

*

అనంత చైతన్యమే మన లక్ష్యము

సృష్టికర్తలాగా ప్రాణి చైతన్యవంతం కావాలన్నది సృష్టి లక్ష్యమని ఎవరైనా చెప్పవచ్చు. అదే! అది ఒక పదబంధమే! కానీ అది ఆ మార్గంలోనే ఉంది. అపారచైతన్యమే సృష్టి

లక్ష్యం, సర్వాంతర్యామి, శాశ్వతుడు భగవంతుడు, అపారమూ శాశ్వతమూ సర్వాంతర్యామత్వం – (మతపరంగా భగవంతుడం టున్నాము – అయితే జీవితపరంగా మనకది దివ్యం) కాలాతీ తంగా అనంతం, శాశ్వతం, సర్వాంతర్యామత్వం, ప్రత్యంశమూ భగవశ్చైతన్యం కలిగి ఉండడం.

విభజనమే ప్రపంచాన్ని సృజించింది ఈ విభజనలోనే శాశ్వతత్వం తనకు తానే వికాసం పొందుతుంది అయితే ఈ గహనమైన విషయాలు భాష కందునవి కావు.

*

దైవము వినా అన్యమేదియు లేదు

భగవంతుడు డొక్కడే ఉన్నాడని గ్రహించు, (భాషానుకూల్యం కోసం భగవంతుడన్నాను లేకపోతే) కేవలం భగవంతుడు మాత్రమే, ఇంకేమీ కాదు; ఎరుకతోనే భగవంతుని లోనే అన్నీ జరుగుతాయి ఈ అనంతత్వంలో ఉండే భగవంతు నిలో మనం ఇసుకరేణువులం మాత్రమే.

*

మనిషి అంతరంగంలోనే సర్వజ్ఞత

మానవునిలో నిర్దుష్టమైన శక్తి, నిర్దుష్టమైన తెలివి, నిర్దుష్టమైన విజ్ఞానం ఉన్నాయి, వాటిని పొందాలంటే ఆత్మపరిశీలన, ఏకాగ్రతలవల్ల తనలో ఎంత లోతున, నిక్షిప్తమయ్యామో కనిపెట్టవలసి ఉంది.

ఈ దివ్యశక్తులు అన్ని ప్రాణుల హృదయాంతరాళాల్లోను సమానమే, ఇది అత్యవసరమైన అందరి ఐక్యతాభావాన్ని సూచి స్తుంది, దాన్నుంచి ప్రారంభమయ్యే ఏకీభావం, సోదరభావాల పర్యవసానాలు తెలుస్తాయి.

మానవుని పరిణామము (true progressive evolution) బాహిరమైన సాధనాలపైనగాని, భౌతికాభ్యున్నతపైగాని, సామా జిక పరిణామం పైగాని జరగదు వ్యక్తుల సాధన – లోతైన లోపల ప్రక్రియ మాత్రమే నిజమైన అభ్యుదయమును కలిగించి, ప్రస్తుత పరిస్థితులను సంపూర్ణంగా మార్చగలదు; దుఃఖాన్నీ,

దైన్యాన్నీ పోగొట్టి ప్రశాంతమూ శాశ్వతమూ అయిన సంతృప్తి నివ్వగలదు!

అనువాదము ఆచార్య ఎస్. గంగప్ప

కొన్ని ధర్మసందేహాలు

ఈ సృష్టిని ఒక ఆకాశహర్మ్యంతో పోల్చవచ్చు. పైన అమృతమూ, కింద అంధకారమూ. ఈ రెండింటి మధ్యన అనేక లోకాలు, అనేక చైతన్యశ్రేణులు, వారి వారి విధులను నిర్వహిస్తున్న అనేక జీవులు. ఈ సృష్టినంతా దైవమే చేసినప్పుడు ఇంతటి దుఃఖము, అన్యాయము ఎక్కడనుంచి వచ్చాయనేదే ప్రశ్న దానికి కొంతమంది మధ్యవర్తులే కారణం. దేవుడీ రాయబారులను కిందికి పంపించాడు. కాని వారికి దుర్బుద్ధి పుట్టి స్వతంత్రులైపోయి ఇష్టమొచ్చిన రీతిని ప్రవర్తించడం మొదలు పెట్టారు. ప్రపంచంలోని దౌష్ట్యానికి కారణమిదే.

— సంపాదకుడు

ప్రశ్న నిండుప్రేమస్వరూపుడైన భగవానుడే ఈ సృష్టికి ఆవిర్భావస్థానమైతే, భూమిపై అసంఖ్యాకంగా చెలరేగే దుష్టశక్తులు ఎక్కడనుండి వచ్చాయి?

ప్రపంచ రచనలో మధ్యవర్తుల పాత్ర

అన్నీ భగవంతుడ్నుండే వచ్చాయి. కాని సర్వోన్నతమైన భగవత్ చైతన్యం ప్రపంచాన్ని తననుండి నేరుగా సృష్టించలేదు. ఆ చైతన్యంనుండి ఒక శక్తి బయల్వెడలి, అనేక శ్రేణుల గుండా అధిరోహించి, సాయపడే విశ్వశక్తులతో కదలి వెళ్ళింది. చాలామంది సృష్టికర్తలున్నారు. వారిని రూపకర్తలు (formateurs) అనవచ్చు. విశ్వసృష్టి సంవిధానాన్ని వారు అధిష్ఠించి ఉన్నారు. వారు మధ్యంతర సహాయకశక్తులు. భౌతికపదార్థానికి

రూపము, స్వభావము, మలుపు ఇవ్వడమే వారు చేసిన పని. అందువల్లనే వారిని 'రూపకర్తలు' అని నేను పిలుస్తాను. వారు అనేకమంది ఉన్నారు. కొందరు దయ, సామరస్యంగల మూర్తుల్ని సృష్టించారు. మరికొందరు దుష్టత్వం నిండిన రూపాలను, కీడు తలపెట్టే రూపాలను సృష్టించారు. ఇంకా కొందరు ఉన్నారు. వారు రూపశిల్పులు కారు. అపభ్రంశాలు సృష్టించారు. అంటే ఇతరులు సృష్టించిన మంచిరూపాలను ధ్వంసం చేసారు వారు.

*

ప్రశ్న: చాలామంది సృష్టికర్తలు (రూపకర్తలు) ప్రపంచసృష్టిని అధిష్ఠించి ఉన్నారని అన్నారు. ఎవరీ రూపకర్తలు?

సృష్టి అనేక స్తరముల ద్వారా జరుగుట

వారికి చాలా పేర్లు ఉన్నాయి. అనేక స్థాయిలలో, అనేక రకాల వ్యక్తిగతమూర్తుల ద్వారా సృష్టికార్యము నిర్వహించబడింది. ప్రతి అస్తిత్వపు స్థాయిలోను అమూర్త రూపాలు (entities), వ్యక్తిత్వాలు నిండి ఉంటాయి. ప్రతిమూర్తి తన చుట్టూ ఒక లోకాన్ని సృష్టించుకున్నాడు. భూమిపై జీవులు రూపం దాల్చడానికి ప్రతి మూర్తి తనకు చేతనైనది చేసింది. చిట్టచివరి సృష్టికర్తలు ప్రాణికలోకవాసులు. అధిమానసప్రపంచ వాసులు (దీనినే శ్రీఅరవిందులు "Overmental plane" అన్నారు) ఎన్నో రూపాల్ని సృష్టించారు. తమ అంశలను (emanations) పంపించి కార్యము నెరవేర్చారు. ఆ అంశలు మరికొన్ని అంశలను భూమికి పంపుతాయి. ప్రపంచానికి అవసరమైన రూపం కల్పించడానికి భగవంతుని సంకల్పం భౌతికపదార్థంపై నేరుగా పనిచేయలేదు. అనేక శ్రేణులగుండా, భూమికలగుండా భగవత్ శక్తి ప్రసారితమైంది. ఉదాహరణకు మనోభూమికలో చాలా మూర్తులు ఉన్నారు. వారే రూపకర్తలు, రూపనిర్మాతలు. ప్రాణిక భూమికలలోకూడా అదే సంభవిస్తుంది.

ప్రాణికలోకవాసుల సృష్టి

ఉదాహరణకు కీటకాల ప్రపంచం అంతా ప్రాణికజగత్తులోని రూప

కర్తల నిర్మాణం అని ఒక సంప్రదాయం చాటుతుంది. అందుచే తనే సూక్ష్మదర్శినిలో ఈ సూక్ష్మక్రిములను చూసినప్పుడు అవి అతిభయంకర రూపాలలో కనిపిస్తాయి. నీటిలోని సూక్ష్మజీవులను మీరు గతంలో చూశారు. అవి నిజమైన రూపాలే. వాటిని సూక్ష్మదర్శినిలో చూస్తే చాలా పెద్ద భూతాలుగా కనిపిస్తాయి. వాటికి గనుక పెద్ద దేహాలు ఉంటే మనుష్యుల్ని చాలా భయపెడతాయి. ఇవన్నీ ప్రాణికప్రపంచపు జీవులు. ఏదో తమాషా కోసం ఈ భయానకరూపాలు సృష్టిస్తారు వారు. అదంతా వారికి వినోదం. మనుష్యులకు మాత్రం ప్రాణసంకటం.

ప్రశ్న: ఈ మధ్యంతరజీవులు కూడా భగవత్‌శక్తినుండే వచ్చాయా?

ఔను. మధ్యంతరజీవుల ద్వారా ఈ వికృతమూర్తులు వచ్చాయి. నేరుగా కాదు. ఈ మూర్తులకు భగవంతునితో ప్రత్యక్ష సంబంధం లేదుగాని ఇతరమూర్తులతో సంబంధం ఉంటుంది. వాటికి మళ్లీ ఇతర మూర్తులతో సంబంధం ఉంటుంది. ఆ ఇతర మూర్తులకు ఇంకా ఇతరమూర్తులతో సంబంధం ఉంటుంది. ఈ విధంగా సర్వోన్నతదైవం వరకు ఒక నిస్రేణికలాగా ఈ మూర్తులుంటాయి.

ప్రశ్న: అవి భగవంతుని నుండి వచ్చినట్లయితే, అవి దుష్టశక్తులు ఎలా అయ్యాయి?

దౌష్ట్యానికి మూలకారణము

దుష్టత్వమా? లోగడ మీకు అది వివరించాను. భగవంతుని ప్రత్యక్షప్రభావం క్రింద ఉండకుండా, భగవంతుని సంకల్పం ప్రకారం జరిగిన సృష్టి విస్తరణను, సృష్టి కదలికను అనుసరించకపోతే చాలు. వారి మధ్య సంబంధం దెబ్బతింటే చాలు, భిన్నత్వం ఏర్పడుతుంది. అపభ్రంశలు వస్తాయి. వారిలో అత్యంత తేజోమయమైన, అత్యంత శక్తివంతమైన మూర్తులైన భగవంతుని సంకల్పం కాకుండా తలో సంకల్ప సంవిధానాన్ని అనుసరించవచ్చు. వారు చాలా అద్భుతంగా ఉంటారు. వారిని

2

మనుష్యులు భగవంతునిగానే పరిగణిస్తారు. విశ్వంతో సామరస్యంగా పనిచేయడానికి బదులు వారు తలో సంకల్పాన్ని అనుసరించడంవల్ల చాలా భయంకరమైన దుష్టశక్తులకు, అపభ్రంశాలకు, క్రమరాహిత్యానికి కారణభూతమవుతారు. అంతేకాదు అసలు సృష్టి కార్యకలాపాన్ని అడ్డగిస్తారు. ఈ ప్రశ్నను సరిగా అడగలేదు. నాకు నవ్వు వచ్చింది. అది చిన్నపిల్లలు మాట్లాడినట్లు ఉంది.

ఈ ప్రశ్న అడిగిన వ్యక్తి అంటాడు – "ప్రపంచంలో అన్ని వస్తువులు భగవంతుడే అయితే, ప్రపంచంలో దుష్టశక్తులు ఎందుకు ఉన్నట్లు?"

ఆ ప్రశ్న అడిగివుంటే – ఇది నా సమాధానం – 'భగవంతుడు కానిది ఏదీ లేదు. అయితే ఈ ప్రపంచం ఒక క్రమపద్ధతిలో లేదు. దీనిని ఎవ్వరైన బాగుచేయడానికి యత్నించాలి. భగవంతుడు ప్రేమస్వరూపం మాత్రమే కాదు. సమస్తమూ ఆయనే. ప్రపంచం మనకు తప్పుగా అక్రమపద్ధతిలో కనిపిస్తే, అది సరియైన పద్ధతిలో లేదు అని తెలుసుకోవాలి.

ఒక వస్తువును అర్థం చేసుకోవాలంటే, ఆ వస్తువుగా మనం మారాలి. ఈ విశ్వం ఎలా ఎందుకు వచ్చిందని అర్థం చేసుకోవాలంటే నువ్వు విశ్వంతో సాయుజ్యం చెందాలి. అది అసంభవంకాదు. కాని ముఖ్యంగా పిల్లల విషయంలో అది అంత సులభం కాదు.

అనువాదం: యజ్ఞన్న

దైవానుగ్రహము నీకు తోడై నిన్ను నడిపిస్తూ ఉన్నప్పుడు నీకింక బెడదెందుకు? చిన్నపిల్లవాడల్లె దైవ కారుణ్యం మీద ఆధారపడి ముందుకు సాగిపోవటమే నీ వంతు.

శ్రీమాత రచనలనుండి

దేవుణ్ణి అర్థం చేసుకోవటమెలా?

మనిషి మనస్సే అతని అజ్ఞానానికి కారణం. దేవుడ్ని అర్థం చేసుకోవాలంటే ముందర నీ మనస్సుయొక్క పరిమితిని గుర్తించాలి. నీ అవయవాలన్ని ఎలా నీ శరీరంలోని భాగాలో అలాగే ఈ సృష్టిలోని అంశములన్ని అతని అంగములు. అప్పుడు నువ్వు దేవుణ్ణి 'ఈ విశ్వాన్ని ఇలా ఎందుకు చేశావు' అని అడగలేవు. నీకు రెండు చేతులే ఉన్నాయి. నాలుగు చేతులు ఎందుకని లేవు అని అడగవు కదా! అలాగే ఈ సృష్టి ఇలా ఎందుకు జరిగింది? మరొలా ఎందుకు జరగలేదు? అని అడిగేందుకు ఆస్కారం లేదు. నువ్వు ఆయనతో ఏకమైనప్పుడు ఆయన సృష్టిరహాస్యం కూడ నీకు తెలియవస్తుంది. – సంపాదకుడు

అన్యాయం ఎక్కడినుండి పుట్టింది?

"భగవంతుడు న్యాయస్వరూపుడైతే, లోకంలో అన్యాయం ఎందుకు ఉంది? ఆయన మంచివాడే అయితే లోకంలో దుర్మార్గత్వం ఎందుకు ఉంది?" ఆయన ప్రేమస్వరూపుడైతే ప్రపంచంలో ద్వేషం ఎందుకువుంది? కాని ఆయన ప్రపంచ సర్వస్వం! ఏదో ఒకటో రెండో వస్తువులు కాదు, భగవంతుడే అన్నీ! ఇంకా నిజం చెప్పాలంటే, అన్నీ భగవంతుడే అనాలి. సృష్టిని గూర్చి ఎన్నో భావాలు లోకంలో బహుళవ్యాప్తిలో ఉన్నాయి. మానవ ఆలోచనలో చాలాకాలంగా వాటిని ఆమోదించడం జరిగింది. అవి సంక్లిష్టం కానివి.

"ఏదో ఒక తత్త్వము" ఉంది (నిజం చెప్పాలంటే అదేమిటో తెలియదు). భగవంతుడొకడున్నాడు. ఆయన ఆ "ఏదో తత్త్వమును" ఒక రూపంగా మార్చి, అందులోనుండి ప్రపంచాన్ని సృష్టించాడు. అటువంటి భావాలు నీకుంటే, ఈ భగవంతుడ్ని అడిగే న్యాయమైన హక్కు నీకూ ఉంది. "ఓ దేవుడా! నువ్వు సృష్టి చేశావు. అది అందంగా ఉంది. అది నీ ప్రపంచం!" అని అడగవచ్చును. ఆ కథ ప్రకారం 7 రోజుల శ్రమానంతరం అది

చాలా మంచిలోకం అని అతను ప్రకటించాడు. అది ఆయనకు మంచిదే. ఆ ప్రపంచం ఆయనకు చాలా వినోదం కలిగించ వచ్చును. కాని ఆ ప్రపంచంలో ఉన్న మనకి మాత్రం అందులో మంచి కనిపించడంలేదు. ఈ భావన, అడిగే తీరు అవివేకంగా లేదూ! ఒక కుమ్మరి కుండ చేసిన కథలాగ ఉంది.

ఈ దేవుడు ఒక మానవమాత్రుడు. విచిత్రంగా మనిషిలాగే కనిపిస్తాడు. రూపంలోనూ, శక్తిలోనూ భయంకరుడు. మనిషి భగవంతుడ్ని తన రూపంలో సృష్టించుకున్నాడు. భగవంతుడు మనిషిని తన రూపంలో సృష్టించలేదు. ప్రతిసారి అసంపూర్ణమైన, తెలివితక్కువ ప్రశ్న అడిగితే, నిజమైన సమాధానం చెప్పడం అసంభవం. అసలు ప్రశ్నే అసంబద్ధంగా ఉంది. నువ్వేదో అంటావు. దానిని రూఢి చేసుకొంటావు. దానిని రూఢి చేసుకొనే హక్కు నీకెక్కడిది? నువ్వు రూఢి చేసుకొంటావు. కాబట్టి నువ్వు ఈ విధమైన నిర్ణయానికి వస్తావు.

> *సృష్టి, సృష్టికర్త ఒకే వస్తువుయొక్క భిన్నరూపములు*

దీనికి ఒకే పరిష్కారం ఉంది. భగవంతునికి ఆవిర్భావదశలోని విశ్వానికి మధ్య తేడా చూడకూడదు. *ఈ విశ్వం భగవంతుడే. అనంత అంతరాళాలలోకి విస్తరించింది. విశ్వం ప్రభవించిన దశలో భగవంతుడే.* వాటిని విభజించలేవు. సృష్టికర్తకు, అతని సృష్టికి సంబంధించి అది పరస్పర విభిన్నమైన దృక్పథం!! ఇది వివరణను సులభతరం చేస్తుంది. బోధనను ప్రాథమికం చేస్తుంది. కాని అది నిజం కాదు. "సర్వశక్తిమంతుడైన భగవంతుడు ఈ ప్రపంచం ఇలా ఉండటానికి ఎందుకు అనుమతించాడు? అని నువ్వు అడుగుతావు. అది నీ సొంతభావన. బాధాకరమైన పరిస్థితులు మధ్య ఉన్నందున, ఆ భావాన్ని భగవంతునిపై రుద్ది "అటువంటి ప్రపంచాన్ని ఎందుకు చేశావు?" అని అడుగుతావు. "నేను చేయలేదు. నువ్వే చేసుకున్నావు. మళ్లీ నువ్వు నాలాగ అయితే, నువ్వు ఇప్పుడు అనుకుంటున్నట్లు భావించబోవు. నువ్వు అలా ఎందుకు అనుకుంటున్నావంటే నువ్వు ఏమాత్రం నేను కాదు కాబట్టి" అని

భగవంతుడు నీకు జవాబిస్తాడు. దివ్యచైతన్యంతో నీ చైతన్యం సాయుజ్యం చెందితే, అసలు సమస్య ఉండదు. అంత సహజంగా, సవ్యంగా, అది ఎలా ఉండాలో అలా ఉంటుంది. మూలంనుండి నువ్వు వేరుపడిపోతే, ఆయనకు వ్యతిరేకంగా నిలబడితే అంతా అపసవ్యంగా మారుతుంది. ఏదీ సక్రమంగా సాగదు!

దివ్యచైతన్యంతో ఐక్యమగుట

అసలు విషయాలను పతాకస్థాయికి చేర్చే తర్కం గురించి నువ్వు అడిగితే... తనలోని భాగాలు (అంశలు) తననుండి వేరైపోయి ఈ గందరగోళాన్ని సృష్టించడం భగవంతుడు ఎలా సహించాడు అని నీవు ప్రశ్నించాలి! నువ్వు అలా అడగవచ్చు. నా సమాధానం ఇది: "నువ్వు తెలుసుకోవాలంటే, నువ్వు భగవంతునితో సాయుజ్యం చెందడం మంచిది. ఈ సృష్టి, ఈ గందరగోళపరిస్థితులు ఎందుకు సృష్టించాడో తెలుసుకోవడానికి అదొక్కటే మార్గం."

సృష్టి నిరంతరాభివృద్ధి చెందుట

మానసికంగా అతనిని ప్రశ్నించకూడదు. ఎందుకంటే మనస్సుకు అర్థంకాదు. మళ్లీ చెబుతున్నాను. నువ్వు దైవంతో సాయుజ్యం చెందితే అన్ని సమస్యలు పరిష్కృతం అవుతాయి. అసలు సంఘటనలు, సృష్టి తీరుతెన్నులు సక్రమంగా లేవని, అవి మరోలా ఉండాలన్న భావన రావడానికి కారణం – నిరంతరమైన పురోగమనాన్ని, నిత్యం సమావిష్కరించే దివ్యసంకల్పం ఉండడం, గతకాలపు సంఘటనలు భవిష్యత్తులో రాబోయే సంఘటనలకు చోటివ్వడం, ఇతర సంఘటనలకన్నా అవి మరింత మెరుగ్గా ఉండడం....

నిన్న మంచితనం నిండిన లోకం రేపు ఎంతమాత్రం మంచిప్రపంచం కాకుండా పోతుంది. ఒకప్పుడు సామరస్యం, సంపూర్ణత్వం నిండిన ప్రపంచం నేడు సామరస్యాన్ని కోల్పోయి గందరగోళం, అపశ్రుతులతో నిండివుంటుంది. ఎందుకంటే ఇంతకన్న మంచిప్రపంచాన్ని, మరో ప్రపంచాన్ని మనం భావాలలో రూపుదిద్దుకుంటాము. ఈ ప్రపంచం సవ్యంగానే ఉంటే లోన

చేసితీరవలసిన కార్యం చేయకుండా ఉంటాము. ఆ ప్రపంచాన్ని మరింత మహనీయప్రపంచంగా మార్చడానికి అవసరమైన ప్రయత్నం చేయం.

నువ్వు నీలో మూసుకొనిపోకూడదు

ఈ భావాలన్నీ అవివేకంగా, తెలివి తక్కువగా కనిపించే సమయం వస్తుంది? దీనికి కారణం ఏమిటంటే ప్రతివ్యక్తి తనను తన చేతనా పరిధిలో బంధించుకుంటాడు. నీదైన చైతన్యంతో – అది అనంతంలో ఇసుకకణం లాంటిది – నువ్వు అనంతాన్ని తెలుసుకొని, విశ్లేషించాలని, నిజమేదో నిగ్గు తేల్చాలని అనుకుంటున్నావు. అది అసంభవము. నీ నుండి నువ్వు ముందు బయటపడి, అనంతం (దైవం) తో సాయుజ్యం చెందాలి. అప్పుడు నీకు అర్థం అవుతుంది సృష్టి అంతా. అంతకు ముందు నీకే మాత్రం తెలియదు.

నీదైన చైతన్యాన్ని విస్తరింపచేసుకో. నీ ఆలోచనలను నీ అవగాహనని – వీటిని భగవంతుని వైపు ప్రసరింపచేసి "అదంతా తప్పు" అని వేడుకో. నీకు అర్థం అవుతుంది. నిన్ను నీవు గుర్తించకపోతే నీకు తెలిసే అవకాశం లేదు. ఉదాహరణకు –

ఒక నీటిబిందువు సముద్రం ఎంత విశాలమో నీకు చెప్పగలదని నేను అనుకోవడం లేదు. అదీ అంతే!

అనువాదం: యజ్ఞన్న

కోటానుకోట్ల యోజనాల పర్యంతం వ్యాపించివున్న ఈ విశాల విశ్వం ముందర ఈ భూమి ఎంత? నువ్వెంత? కాని ఈ భూమికి సృష్టిలో చాలా విశిష్ట స్థానమున్నది. పరిణామప్రక్రియద్వారా పురోగమించే ఈ సృష్టికిదియే యజ్ఞభూమి, ప్రయోగకేంద్రము.

శ్రీమాత రచనలనుండి

శ్రీమాత అఖండ చైతన్యానుభూతి

ద్వంద్వములే మనిషి దుఃఖానికి కారణాలు. ఈ ద్వంద్వములు ఎక్కడినుంచి వచ్చినై? మూలతత్త్వమునుండి వేరుకావటంవలన వచ్చినై. మూలతత్త్వముతోటి ఏకమైనప్పుడు ఈ వేర్పాటు భావము పోతుంది. అణువణువులోను అఖండత్వాన్ని పొందట మనేది చాల గొప్ప అనుభూతి. శ్రీమాత అట్టి అనుభూతినే పొంది అదెంత అద్భుతంగా ఉంటుందో వర్ణించారు.

— సంపాదకుడు

ఈ పంచభూతాత్మక జగత్తు విభజనతో ప్రారంభమై అనేక విభాగములుగా విస్తృతిజెంది మంచిచెడులుగా, సుఖదుఃఖములుగా, విషాదానందములుగా విభజింపబడుచున్నది. ఈ విభజనను సత్వరము ఆపుచేయవలెను. ప్రతివిభాగమునందు పరిపూర్ణచైతన్యమును దర్శించవలెను. అది బుద్ధిబలముచే ఆలోచించినచో అసంభవము. కాని దాని స్వరూపమదియే! తాత్వికజ్ఞానమును గురించి నేను చెప్పటల్లేదు. అది ఎందుకు పనికిరాదు. కాని నేటి ఉదయము నేను పొందిన దివ్యానుభూతి పరమసత్యము. ఎందుకనగా ఆ అనుభూతి నా ఇంద్రియములందు కలిగినది. నాలో దైవానుభూతి – అద్వైతానుభూతి, ఆనందానుభూతి – దుఃఖానుభూతి, సత్యస్వరూపమును గాంచితిని. ఇది అవాఙ్మానస గోచరము! మాటలకు అందనిది. అద్దానిని స్వయముగా అనుభవించితిని. *ఇందు పూర్ణత్వమును, ప్రతీ అంశమున పరస్పర సహకారమును, సమత్వమును దర్శించితిని.*

పై విధముగ సృష్టిలో సమత్వమును పొందిననప్పుడు ఈ పరిణామ మతిమానసస్థితిలో కలుగును. ఇది మన పంచేంద్రియముల ద్వారా కల్గు మహదానందము మాత్రము కాదు.

ఈ ద్వంద్వస్థితి ఐక్యత నిజమైన చైతన్యమును కూర్చి, చేతనా చేతనలు గుర్తించబడి, నిజమైన చైతన్యానుభూతిని సమ

కూర్చును. అప్పుడు మానవుడు నిజమైన అద్వైతస్థితిని పొందును. అదియే పరమోత్కృష్టమైన శక్తి స్థితి.

ఇదే అనుభూతిని ప్రజలు పొందియుండి ఉండవచ్చును. దానినే ఈ లోకమున సమత్వముగ అనువదించి చెప్పివుండవచ్చును.

సమత్వమనగా ఏకకాలమందు వైరుధ్యరహిత, అవిభాజ్య స్థితి. ఎక్కడ భిన్నత్వముండునో అక్కడే విభజన ఆరంభమగును.

అనువాదము· నేరెళ్ళ లక్ష్మణరావు

ఆద్యంతములు లేవు

మనిషికి తెలిసిన జ్ఞానమెంత? అది పరిమితము. అతని నిత్యకృత్యానికి మాత్రమే సరిపోతుంది. సృష్టి, దైవము మొ॥ గహనమైన విషయాలను గురించి తెలుసుకొనజాలడు. సృష్టి, స్థితి, లయములు మనకు విభక్తములుగా కనబడుతాయి. కాని ఒక దృష్టికి అవన్నీ ఒకే లిప్తలో ఒకే ప్రదేశంలో జరుగుతాయి. వాటికి ఆద్యంతముల ప్రశ్నే లేదు!

– సంపాదకుడు

The world is a long recurring decimal with Brahman for its integer The period seems to begin and end, but the fraction is eternal; it will never have an end and never had any real beginning

ఈ ప్రపంచం బ్రహ్మమే పూర్ణాంకంగా కలిగి, తిరిగి తిరిగి వస్తూ ఉండే దశాంశభిన్నం. కాలం ఆరంభమై అంతమైనట్లు కనిపిస్తుంది. కాని భిన్నాంకం శాశ్వతం దానికి ఏనాడూ అంతం ఉండదు. దానికి ఎన్నడూ యథార్థంగా ఆరంభం లేదు.

*

The beginning and end of things is a conventional term of our experience; in their true existence these terms have no reality, there is no end and no beginning.

ఆది, అంతము అన్నవి మన అనుభవానికి సంబంధించిన ఆచారసిద్ధమైన పదాలు. నిజస్థితిలో దానికి యథార్థత లేదు ఆదీ లేదు, అంతము లేదు.

*

"Neither is it that I was not before nor thou nor these kings nor that all we shall not be hereafter " Not only Brahman, but beings and things in Brahman are eternal; their creation and destruction is a play of hide-and-seek with our outward consciousness.

"ఇంతకు పూర్వము నేనుగాని, నీవుగాని ఈ రాజులుగాని లేరని కాదు; తర్వాత ఉండబోరు అనీ కాదు". బ్రహ్మ మాత్రమే కాదు. బ్రహ్మలో ఉన్న జీవులు, వస్తువులు కూడా శాశ్వతమైనవే; అవి సృష్టి కావటం, విధ్వంసం కావటం మన బాహ్యాచైతన్యంతో దాగుడుమూతలాట.

శ్రీఅరవిందులు: తలపులు – సూక్తులు

మూలతత్వము మాటల కతీతము

మనం మాటలు ఉపయోగించక తప్పదు కాని అసలు విషయం దొరకకుండా పోతుంది. "శాశ్వతమైన సూత్రం" 'పరమాత్మ' 'దేవుడు' అని మనకు తెలుస్తున్నదానికి ఆదిగాని, అంతంకాని లేదు 'అది ఉంది' అని మాత్రం చెప్పక తప్పదు. కాని సంగతి అది కాదు. ఎందుకంటే అది వ్యక్తానికీ అవ్యక్తానికీ అతీతంగా ఉంది. మనం అర్థం చేసుకోలేనిదీ, అభివ్యక్తిలో గ్రహించతగిందీ 'ఏదో' అది. ఆదీ అంతం లేనిది, అంతం కలిగిన దేనిలోనో అభివ్యక్తం అయింది అంతంకావటానికి రెండే మార్గాలున్నాయి. ఒకటి విధ్వంసంగా కనిపించేది వినాశనం. మరో

కటి పరివర్తన. అభివ్యక్తి ఇంకా ఎక్కువ పరిపూర్ణమైనప్పుడు వినాశనానికి అవసరం తగ్గిపోతుంది. పూర్తిగా అంతరించిపోయి క్రమాధిక పరివర్తనకు చెందిన ప్రక్రియ దాని స్థానంలో వచ్చే వరకూ ఇలా తగ్గిపోతూ ఉంటుంది. ఈ విధంగా చెప్పటం మాత్రం మానవ బాహ్యాస్థితికి చెందిన విషయము. పదాలు ఎంత అసమృద్ధమో నాకు తెలుసు. కాని అసలు విషయాన్ని మాటల ద్వారా కొంచెమైనా పట్టుకోవాలి. మానవుల ఆలోచనకు అంత కన్నా ఎక్కువగా ప్రకటనకు ఒక క్లిష్టత ఉంది మాటలకు ఎప్పుడూ ఆరంభం అనే భావన ఉంటుంది.

(నిశ్శబ్దం)

సృష్టిలో వ్యాకోచ సంకోచములు

ఈ అభివ్యక్తిని నేను దర్శించాను. వ్యాకోచించటము, సంకోచించటము, వ్యాకోచ సంకోచాలుగల ఒక స్పంద నాత్మకమైన అభివ్యక్తి అని దాన్ని అనవచ్చు. కొత్తరూపాన్ని వహించాలంటే తిరిగి విలీనం కావలసిన అవసరం ఎంతమాత్రమూ లేనంతగా వ్యాకోచం, తరళత, మృదుత్వం, మార్పుపొందే సామర్థ్యం లభించే ఒకానొక సమయం వస్తుంది. అప్పుడు క్రమాధిక పరివర్తన ఉంటుంది. ఇది ఏడవ విశ్వసృష్టి అనీ, ఆరు ప్రళయాలు ఇదివరకే సంభవించాయనీ. ఇది ఏడవ సృష్టనీ, తిరిగి విలీనం కాకుండానే ఇది తన్ను తాను పరివర్తన చేసుకోగలదనీ చెప్పిన ఒక గూఢజ్ఞుడ్ని నేను ఎరుగుదును – దీనికి ఎటువంటి ప్రాముఖ్యతా లేదని వేరే చెప్పవలసిన పని లేదు. కారణం శాశ్వత చైతన్యం లభించినప్పుడు ఇలా ఉందా, అలా ఉందా అనేది అప్రస్తుతం అవుతుంది.

నిత్యత్వమును అనుభూతిచెందుట

కేవలం పరిమిత మానవచైతన్యంలోనే ఈ తీవ్రవాంఛ లేదా అంతం లేనిదేదో కావలసిన అవసరం ఉంటుంది. ఎందుకంటే శాశ్వతత్వానికి చెందిన స్మృతి అనదగినదేదో అంతర్గతంగా ఉంది. ఈ శాశ్వతత్వ స్మృతి, శాశ్వతత్వంలో పాలుపంచుకోటంకోసం అభివ్యక్తిని ఆకాంక్షిస్తుంది. అయితే ఈ శాశ్వతత్వభావన మనలో చురుకుగా ఉంటే దుఃఖిం

చము! పాడైపోయిన బట్టలను పారవేసినప్పుడు మనం దుఃఖ పడము గదా! దానితో మనకు అనుబంధం ఏర్పడి ఉండవచ్చు, అయినా సరే మనం దుఃఖించము! ఇదీ అంతే. ఒక విశ్వము అంత ర్థానం అయిందీ అంటే దాని కర్తవ్యాన్ని అది పూర్తిగా నిర్వర్తిం చిందనీ, తన పరిణతి అంతిమదశకు చేరిందనీ, దాని స్థానంలో మరొకటి రావలసి ఉందనీ అర్థం.

అసలు బాహ్యావాస్తవీకరణలో ఉన్న ఆనందంకోసం అభి వ్యక్తి జరిగింది. అది ఆనందమా, ఆసక్తా? ఒకసారి ఆకృతి ధరిం చిన దానికి కొత్తశక్తులు నిరంతరం మూసపోయటానికి వీలైన మృదుత్వం, స్వీకరణశక్తి, మెత్తదనం ఉంటే దానినే తిరిగి చేయటం కోసం ప్రతిదాన్నీ విచ్ఛిన్నం చేయవలసిన అవసరం ఇక ఉండదు.

"దేనికి మొదలు ఉంటుందో దానికి చివరకూడా ఉండి తీరుతుంది." తప్పనిసరిగా నిజంకావలసిన అవసరంలేని మానవ మానసిక నిర్మాణాలలో ఇదీ ఒకటిగా కనిపిస్తుంది. కాని ఆత్మా శ్రయ (subjective) దృష్టినుంచి ఆసక్తి కలిగించేదేమంటే ఉన్నత స్థాయినుంచి చూచినప్పుడు, ఇంకా కచ్చితంగా చెప్పాలంటే, ఎక్కు వగా కేంద్రబిందువునుంచి చూచినప్పుడు, సమస్యకుగల తీక్షణత క్రమంగా తొలిగిపోతుంది.

ఇది "సూత్రం" కాదు. ఎందుకంటే ఇది సూత్రంలాగ లేదు. వ్యక్తికైనా ప్రపంచాలకైనా విశ్వాలకైనా ధర్మం ఒకటే అని కన పడుతుంది.

అనువాదం తెన్నేటి పూర్ణచంద్రరావు

Creation took its first mysterious steps,
It made the body's shape a house of soul
And Matter learned to think and person grew;
She saw Space peopled with the seeds of life
And saw the human creature born in Time.

Sri Aurobindo (*Savitri*, p. 477)

మానవుని భవిష్యత్తు

పరిణామ ప్రక్రియద్వారా సృష్టి ముందుకు సాగిపోతూ ఉంటుంది. జంతువునుంచి మనిషి ఆవిర్భవించినట్లుగా ఇప్పుడు మనిషిలో నుంచి అతిమానవుడు ఆవిర్భవింపబోతున్నాడు. ఈ మార్పులు ఎలా జరుగుతాయి? భగవంతుడు ఆదేశిస్తాడు. పైనుంచి ఒక శక్తి దిగివస్తుంది. పూర్వము మానసికశక్తి దిగివచ్చి జంతువులను ప్రేరేపించింది. ఇప్పుడు అతిమానసికశక్తి దిగివచ్చి మనుషులను ప్రేరేపిస్తోంది. మనమా శక్తిని గ్రహించి మనలో క్రియాశీలము చేసినయెడల మనం కూడ ఈ పరిణామకార్యక్రమంలో పాల్గొనగలుగుతాము. — సంపాదకుడు

భగవంతుడు ఈ సృష్టిలోని ప్రతివస్తువులోను ఉండకపోయినట్లైతే ఈ సృష్టి ఆయన చేయగలిగేవాడు కాదు. అంటే ఏమిటి? మూలతః ఈ సృష్టి దివ్యమే. ఈ ప్రపంచమూ దివ్యమే. అందుకని ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆ భగవంతుడు తెర వెనుకనుండి బయటకు వచ్చి నిజరూపంలో అభివ్యక్తమౌతాడు.

ప్రపంచంలో దైవము అభివ్యక్తమగుట

ఇంతవరకు అభివ్యక్తమైన ఈ ప్రపంచంలో దేవుడు మరుగునపడి ఉన్నాడు. అయితే ఆయన అభివ్యక్తి అనంతంగా, ఎడతెరిపి లేకుండా జరుగుతూనే ఉంటుంది. ఇప్పటివరకు వ్యక్తమైన మానసికలోకానికి ప్రతినిధి మానవుడు. తదుపరి ఘట్టము అతిమనస్సు. అనగా మనస్సుకంటే అతీతమైనది. ఇది చాలా గొప్ప పరిణామము. ఎందుకంటే ఇంతవరకు జరిగిన సృష్టి అంతా అపరార్థగోళమునకు చెందినది. అజ్ఞానాంధకారమైన ఈ సృష్టి అచేతన (Inconscient) పర్యవేక్షణ క్రింద జరిగింది. కాని ఇప్పుడు జరగబోవునది మరియొకటి. అది పరార్థగోళమునకు చెందినది. దానికి మూలము అజ్ఞానము కాదు. సత్యము.

అతిమానసము ఆవిర్భవించుట

ఒకానొక లోతైన దృష్టికి ఈ నూతనసృష్టి పాతదానిలో గర్భితమై యున్నది. ఈ ప్రపంచపు అగాధాలలో అదృశ్యంగా, అవ్యక్తంగా, అప్రకటితంగా దాగివున్నది. ఆయినప్పటికి దానిని ప్రేరేపించి క్రిందికి దింపాలి. పైనుంచి అతిమానసిక చైతన్యం (supramental) అతిమానసికశక్తి దిగివస్తేగాని అది సాధ్యము కాదు. ఒక ఏడాదిన్నర క్రిందట అదే జరిగింది. దాని ప్రభావమువలన జాగృతమై జడపదార్థపు లోతులనుంచి దాని ప్రతిబింబము బహిర్గతమై సృష్టిలోకి ప్రవేశిస్తుంది. ఇప్పుడదే జరుగుతోంది. కాని నేను 15 రోజుల క్రితం చెప్పినట్లు నేటి ప్రపంచములో పేరుకుపోయిన జడత్వము చాలా బలంగా ఉండి ఆ అతిమానసికశక్తిని కబళించి వేసింది. మళ్ళీ దీర్ఘమైన సాధనచేసి ఆ జడత్వాన్ని పొగొట్టినప్పుడు గాని మనకు అతిమానసజ్యోతి కనబడదు. ఇప్పుడదే జరుగుతోంది.

దోషములను పరిహరించుట

మనిషి అనగా దోషముల పుట్ట. ఈ మాలిన్యాలన్నీ అడ్డుతగిలి మనిషిని వెనక్కు లాగుతూ ఉంటాయి. కాని మనకిప్పుడు కావలసినది సత్యము. తీవ్రమైన ఆకాంక్షతో, హృదయాన్ని దహించివేసే ఆర్ద్రతతో నీ శక్తినంతా ఉపయోగించి రాబోవు ఉజ్వలభవిష్యత్తులోకి దూకాలి. నీలోని దోషాలన్నిటిని పరిహరించి దేవునిమీద భారంవేసి శరవేగంతో పురోగమించెదవు గాక. పైనుంచి దిగివచ్చిన అతిమానసశక్తిని గుర్తించటమే కాకుండా దానిని నీలో వహించి నూతన సృష్టిలో పాల్గొనెదవు గాక.

మనమొక దివ్యమూహూర్తము నందున్నాము

ఈ సంగతిని ఎప్పటికి విస్మరించరాదు. కాని మనుమలు మనుమలే కదా! నిత్యకృత్యంలో పడిపోయి అసలు సంగతి మరచిపోతారు. కాని మనమొక అపూర్వఘడియ యందున్నాము. నీ ఎదురుగుండా బంగారు ద్వారాలు తెరవబడి ఉన్నాయి. ఆ ద్వారాలు బంగారు

భవిష్యత్తుకు మార్గము. ఒక నూతనసృష్టి ఆగమనమును వీక్షించుట ఎంతటి అదృష్టము! మన అవరోధాలైన పాత అలవాట్లను, పోకడలను, పనికిరాని పాతభావాలన్నిటినీ నిర్మోహమాటంగా పరిత్యజించాల్సిందే.

నిత్యము జ్ఞాపకముంచుకొనుట

నువ్వొక మహాసత్యాన్ని దర్శించావు. ఈ విషయాన్ని మరచిపోకుండా అనుక్షణం గుర్తుచేసుకుంటూ ఉండాలి. ఈ అద్భుతాన్ని నిద్రలో కూడా స్మరించుకుంటూనే ఉండాలి. మళ్ళీ మేల్కొన్నప్పుడు కూడ ఆ భావనయే నీ మనస్సులో కదలాడుతూ ఉండాలి. ఈ నేపథ్యంలోనే నువ్వు ఊపిరితీయటం, పనులు చేయటం, ఒకటేమిటి – సర్వకార్యములు ఒక నూతనసృష్టిని అభిమంత్రింప చేయుచున్నాము అనే ఉద్దేశ్యంతోనే నిర్వర్తించాలి.

మన మిందులో పాల్గొనవలసిందే. ఈ నూతనసృష్టి నిర్మాణంలో మనము కూడ ఒక భాగము కావలసిందే నిజము చెప్పాలంటే ఇంత అద్భుతమైన అవకాశము వచ్చినప్పుడు నీ పాత అలవాట్లన్నిటిని పరిత్యజించాల్సిందే.

*

మనుషులకు తెలివితేటలు ఎక్కువ అవుతున్నాయి దేవుడికి బుద్ధి లేదుట. పొరపాటున ఈ ప్రపంచాన్ని చేశాడుట. కామన (కోరిక) వలననే ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించాడు. తనను తాను అభివ్యక్తపరుచుకోవాలని, తనను తాను తెలుసుకోవాలని, అనుభవించాలని ఈ సృష్టి చేశాడు. అంటే కోరికలే ఈ సృష్టికి మూలము. కోరికలు మానేస్తే ఈ పీడ విరగడైపోతుంది!

కాని దేవుడు ఎంత హాస్యగాడో నీకు తెలియదులే. ఈ వినోదకార్యక్రమము ఇంకా పూర్తి కాలేదయ్యా – దీని చరమ ఘట్టము ఇంకా రానున్నది దానిని చూసినట్లయితే నీ అభిప్రాయాన్ని తప్పకుండా మార్చుకుంటావు.

అనువాదము: డి. సత్యవాణి, డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి